

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Wetterlin - En plats som alla andra, men ändå inte *En undersökning om den inre och yttre bilden av ett bostadsområde*

Av Veronica Arvidsson

Kandidatuppsats, 15 hp

Hösten 2020

Handledare: Eva Knuts

Examinator: Kristina Öhman

Abstract

Titel: Wetterlin - A place like any other, but not really: A study of a neighbourhood's image from the perspective of outsiders and insiders.

Författare: Veronica Arvidsson

Termin och år: Höstterminen 2020.

Institution: Institutionen för kulturvetenskaper

Handledare: Eva Knuts

Examinator: Kristina Öhman

Keywords: Wetterlin, Discourse, Stickiness, Segregation, Immigrant, Identity.

How we perceive ourselves in relation to where we live is a matter of how the place we live in is perceived by society and other people. Ristilammi (1994) points out that neighbourhoods considered bad reflect badly on the people who live there which causes them also having to define themselves through the expectations other people have on them based on where they live. Thus if the place we live in is associated with negative symbols such as crime, garbage and drugs it will most likely have an affect on how we perceive ourselves and our surroundings.

I have focused my study on the neighbourhood of Wetterlin in my hometown Falköping. The neighbourhood has for a long time been considered as a "bad neighbourhood", and has been associated with crime and unsafety. In order to gain an understanding of what kind of affect the negative discourses of a neighborhood can have on the people living there I have interviewed five people who reside in said neighbourhood. The material has been analyzed through discourse analysis as well as Sara Ahmed's theoretical frameworks for stickiness and emotions.

The study has shown that people living in the neighbourhood of Wetterlin in different ways have had to adapt to the position that the discourse has appointed them. From this position they might have found it necessary to reject the discourse and try to neutralize it in conversation with others. The study also proves that the understanding of Wetterlin is complex and how one perceives certain aspects of the neighbourhood may differ depending on individual reasons.

Innehållsförteckning

1. INLEDNING	1
BAKGRUND	1
Wetterlinsområdet	2
SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR	3
TIDIGARE FORSKNING	3
Stadsrummet	3
Boendesegregation	4
Landsbygdens segregation	5
METOD OCH MATERIAL	6
Reflexivitet	6
Informanterna	7
Avgränsningar	9
Den tredje närvarande	9
Intervjusituationen	10
Facebookdiskussioner	11
Diskursanalys	13
TEORI	13
Diskursteori	14
Disciplin och kontroll	16
Klibbighet	17
Affektekonomier	18
DISPOSITION	20
2. ANALYS	21
DISKURSERNA	21
IDENTITETEN OCH TRYGGHETEN	22
ANNORLUNDAHETEN	31
MÖTET	34
SKRÄPET	40
"VAD HÄNDER MED VÅR STAD?"	44
3. SAMMANFATTANDE DISKUSSION	47
KÄLLOR OCH LITTERATUR	50
TRYCKTA KÄLLOR	50
BILAGOR	1
BILAGA 1 - INFORMANTFÖRTECKNING	1
BILAGA 2 - INTERVJUGUIDE	2

1. INLEDNING

BAKGRUND

"Jodå, jag minns. När folk i Falköping fick sina cyklar stulna brukade de gå ned till Wetterlinsgatan och leta. Där hade någon lustigkurre klottrat 'Gazaremsan' på en vägskylt. På den tiden ett sorgligt nedgånget bostadsområde, mintgröna illaluktande hyreshus. Femhundra tomma lägenheter som fylldes med flyktingar från det forna Jugoslavien." (Sandahl, 2011, 10 mars)

Så skriver Ronnie Sandahl (författaren till *Vi som aldrig sa hora*) i en krönika i Aftonbladet år 2010. Även om det skiljer ca 10 år mellan mig och Sandahl så har vi liknande förståelse för den negativt kännetecknande bilden av Wetterlinsområdet som Sandahl återger med den här beskrivning. Likt Sandahl har även jag, som vuxit upp i Falköpings kommun under tidigt 2000-tal, och gick på gymnasiet i Falköping, hela min uppväxt blivit matad med samma negativa bild av området. Wetterlinsområdet framstår för de flesta som bor eller som har vuxit upp i Falköpings kommun inte som vilket område som helst. Genom återkommande beskrivningar och varningar i vardagsdiskussioner mellan medborgare har de flesta blivit införstådda i att Wetterlinsområdet av olika anledningar särskiljer sig från de "normala" och "trygga" områdena i resten av staden. Ordet Wetterlin har för många människor i staden, och dess kringliggande byar, nästintill blivit ett skällsord där bara yttring av ordet Wetterlin medför undermedvetna negativa associationer och känslor. Mina personliga associationer är färgade av diskurser där Wetterlinsgatan framstår som en plats där brott sker, där unga kvinnor inte ska gå ensamma på kvällarna, där skjutningar sker, samt där invandrare bor. Det jag på senare år börjat reflektera mer över är att alla de rykten, yttringar och åsikter som härjat om Wetterlin i första hand inte nått mig genom de människor som faktiskt bor där. De människor som påverkade min och många andras bild av Wetterlin var främst människor som dels inte bodde i Falköping och dels inte spenderat nämnvärt mycket tid i området. Även de människor i min närhet som bodde i Falköping stämde in i de negativa associationerna till Wetterlinsgatan, men ingen av dem hade själva faktiskt bott där. I mina självreflektioner över hur bilden av Wetterlinsgatan framställts genom mitt liv finner jag det nu mer intressant att studera hur människor som bor eller har bott på Wetterlin faktiskt uppfattar området. Upplever de att det område som de bor i är stadens mest otrygga plats? Hur uppfattar de sin position i staden av att bo i ett område som många människor utifrån har mycket negativa åsikter om? Och hur förhåller de sig till diskurserna om Wetterlinsområdet. Jag ser det här

uppsatsarbetet som en möjlighet och ett tillfälle att närmare studera och förstå mig på diskurserna som ramar in Wetterlinsområdet.

Karta över Falköping, det markerade området är Wetterlinsområdet

Wetterlinsområdet

Området kan inbegripas av en större väg (Wetterlinsgatan) som sträcker sig ca 850 meter, samt av anknyttande sido- och bakgator som tillsammans omfattar ett område på ca 0,2 kvadratkilometer. I området bedrivs även flera verksamheter i form av butiker och föreningar. I anknytning till bostadsområdet finns två grönområden med promenadstigar som leder in till andra stadsdelar. Wetterlinsområdet ansluter till Fredriksbergsområdet, Ranten, Källegatan och Dotorpsområdet. Wetterlinsgatan förstås ofta i folkmun som inkluderat i Dotorpsområdet vilket bland annat framkommer tydligt i informanternas sätt att beskriva området. Den stora skiljeväggen mellan Dotorps bostadsområde och Wetterlins bostadsområdet är Dotorps fotbollsplan och Dotorpsskolan vilka utgör tydliga markörer för en mötesplats mellan områdena samtidigt som de även visar en tydlig gränsdragning för etnisk segregation. Den ena sidan, Dotorps bostadsområde, är ett villakvarter som uppfattas ha hög koncentration av kategorin svenskfödda bosatta. Wetterlins bostadsområde är istället ett flerbostadshusområde med högre koncentration av kategorin utrikesfödda.

SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR

Syftet med denna uppsats är att undersöka hur diskurserna om Wetterlinsområdet i Falköping kan förstås genom människors upplevelser av att bo i området, samt hur människor som bor eller har bott där påverkas av diskurserna.

Frågeställningar som jag utgår ifrån i denna uppsats:

1. Vilka är och hur uppträder diskurserna om Wetterlinsområdet?
2. Hur uppfattar och förhåller sig människor som bor i Wetterlinsområdet till diskurserna?
3. Hur ser relationen ut mellan den yttre uppfattningen av området och den självupplevda uppfattningen av att bo där samt hur skiljer sig informanternas självupplevda uppfattningar, angående området, åt?
4. Hur upplever och förhåller sig de som bor i Wetterlinsområdet till segregationen som uppstår där?

TIDIGARE FORSKNING

Stadsrummet

I avhandlingen *Otrygghetens landskap* (Sandstig, 2010) fokuserar Gabriella Sandstig på olika dimensioner av otrygghet i stadsrummet. Gabriella Sandstig är lektor vid institutionen för journalistik, medier och kommunikation på Göteborgs Universitet. Hon menar att otryggheten kan förstås genom bland annat en föreställningsdimension och en upplevelsedimension. Föreställningar kan avse vad människor anser vara orsaker till otrygghet och upplevelsen kan avse människors faktiska upplevelser av otrygghet. I min uppsats diskuteras båda dessa dimensioner utifrån informanternas upplevelser och deras föreställningar om otrygghet. Genom olika teoretiska redskap och annan forskning om otrygghet bemöter Sandstig flera aspekter av den uppfattade tryggheten hos individer och grupper i stadsrummet. Dels utifrån antaganden om verkligheten, hot och risker, massmediernas roll, individens perspektiv och det socialas roll.

Skolans möte med nyanlända (Lahdenperä & Sundgren, 2016) behandlar integration i skolan med ett pedagogisk perspektiv. Bland annat behandlar den hur skolan kan arbeta för att barn med olika bakgrunder ska kunna samarbeta och lära sig på bästa sätt för en gemensam

framtid. De fokuserar på de potentiella möjligheter skolvärlden har att i en allt mer globaliserad värld ta vara på olikheter mellan människor och bygga broar istället för att "förklara framtiden i separata nationella, etniska eller kulturella termer" (Namdar, 2016: 235).

Madeleine Hjort är författare och debattör som fokuserar på kulturens betydelse i samhället. I *Den demokratiska staden* (Hjort, 2017) talar hon om kopplingen mellan olika samhällsgruppers gemenskap och allas rätt till demokrati. Hennes ståndpunkt är att mötet mellan människor av olika kategorier är viktiga för att alla människor ska känna sig inkluderade i samhällets demokrati. Hon menar även att resultatet av segregering i städer är orsakat av politiska beslut, och att medborgargemenskap är viktigt för den politiska framtiden. (Hjort, 2017:86-87).

I sammanhanget är det värt att nämna att det finns en hel del forskning om stadsrummet som jag inte berör i den här uppsatsen, gentrifiering är ett sådant exempel. Gentrifieringens påverkan på segregationen och maktinnehav i staden är ämnen som forskare Catharina Thörn tar grepp om i bland annat antologin *Gentrifiering* (2014) och *Den urbana fronten* (2015).

Boendesegregation

Begreppet segregation är brett och går att dela in i flera olika kategorier. Susanne Urban är Docent och universitetslektor i bostads- och urbansociologi vid Uppsala universitet och i *Integration och grannskap* (2018) sammanfaller flera aspekter från hennes tidigare forskning. Hon reder ut begreppet boendesegregation och säger: "I studier av boendesegregation delas städer in i geografiska delområden och därefter mäts hur olika kategorier av befolkningen är fördelade" (Urban, 2018:85). Boendesegregation innebär väldigt sällan en fullständig segregation av människor med olika ursprung eller karaktärsegenskaper. Det som ofta menas med boendesegregation är boendemönster som visar på en gradvis fördelning där vissa befolkningsgrupper i större kvantitet är bosatta i vissa områden jämfört med andra. Segregationen kan ses genom olika dimensioner där kategorierna kan utformas av till exempel födelseland, inkomst, kön, ålder vilket givetvis innebär att människor kan tillhöra fler än en kategori. (Urban, 2018:85) "Med etnisk segregation menas oftast att andelen av befolkningen som är född utomlands varierar mellan olika bostadsområden" (Urban, 2018:85). Områden med en överrepresentation av infödda, med infödda föräldrar framstår ofta i diskussionen om segregation inte som segregerat, vilket visar på hur bilden av segregation är definierad utifrån att det finns ett normaltillstånd.

Urban (2018:93) talar också om "grannskapseffekter" alltså hur människor som bor i samma område påverkar varandra. Urban talar om en påverkan som kan genereras från den sociala miljön så som sociala relationer, förebilder, lokal kultur, skolan och arbetsmarknaden. Urban menar att grannskapseffekterna skiljer sig mellan olika bostadsområden därav påverkas människors tillgång till viktiga samhällsbärande system olika beroende på vart de bor. Till exempel känslan av tillit till samhället eller möjligheten till deltagande i politiska diskussioner. (Urban, 2018:93).

Irene Molina, professor i kulturgeografi, bosättning och bebyggelse vid Uppsala universitet forskar om sociala maktrelationer i staden specifikt kopplat till rasifiering och diskriminering. I sin doktorsavhandling, *Stadens rasifiering : Etnisk boendesegregation i folkhemmet* (1997), analyserar hon etnisk boendesegregation utifrån strukturellt-materiell och symboliskt-ideologiska aspekter där hon bland annat diskuterar hur boendesegregationen hör samman med idéer och föreställningar om vad boende innebär och vilka "de andra" är.

Landsbygdens segregation

Jag har tagit del av en rapport av Vetenskapsrådet från år 2018 som redovisar en kartläggning över den forskning som gjorts om segregation i Sverige. För mig har rapporten bidragit med dels en god inblick i hur segregation kan studeras utifrån olika kategorier och dels information om vilka kunskapsluckor som forskare upplever finns inom studiefältet. "Flera forskare kommenterar den svenska forskningens tyngdpunkt på urbana områden (storstadsområden) och särskilt inom förorter. Vissa saknar studier av segregationen i mer rurala delar (landsbygd) av landet" (Vetenskapsrådet, 2018:22). Jag ser här en möjlighet för min uppsats att kunna belysa vissa mekanismer som är typiska för landsbygdens segregation, men även visa på de likheter som finns oavsett vart i Sverige och i hur stor utsträckning segregationen sker.

Jag har i det syftet sökt mig till undersökningar och analyser som gjorts över förorter till Sveriges storstäder. Per-Markku Ristilampi är professor i etnologi vid Malmö Universitet och har till stor del forskat om socialt utanförskap i urbana miljöer. *Rosengård och den svarta poesin* (Ristilampi, 1994) behandlar diskurserna om förorten Rosengård och hur områden uppfattas utifrån påverkar de lokalt boendes identitet. Den tar även grepp om hur Rosengård verkar som ett gränsland där "människor med utländsk bakgrund skapar en osäkerhet i

förhållande till det svenska samhället som samtidigt kan vara stimulerande" (Ristilammi, 1994:118).

METOD OCH MATERIAL

För att få en bättre förståelse och en insikt i informanternas individuella upplevelser och åsikter har jag valt att använda mig av kvalitativ intervjustudie. Individperspektivet som jag fått ta del av genom intervjuerna har varit givande på så sätt att jag har fått en insikt i informanternas erfarenheter av att bo i Wetterlinsområdet och hur de förhåller sig till diskurser om området vilket knyter an till syftet av denna uppsats. Målet med intervjuerna var från start att få en bred bild av informanternas uppfattning av det mesta som berörde området kring Wetterlin. Därav fokuserade jag frågorna utifrån teman som dels handlade om informanternas uppfattning av Wetterlingsgatan, och hur området skiljer sig från andra områden i staden. Likväl behandlades gatans utseende och vilka möjligheter till en värdefull fritid som finns där. Utifrån de diskussioner som informanterna har lagt extra tyngd vid har jag fokuserat på nyckelbegrepp som trygghet, kriminalitet, skräp, gemenskap, möten och kulturkrock. Utifrån begreppen har jag menat belysa likheter och skillnader mellan informanternas resonemang. Utefter den kunskapen har det varit möjligt att analysera materialet i syfte att förstå individernas upplevelser i en större kontext.

Reflexivitet

I och med att jag har en personlig koppling till diskursen om Wetterlinsområdet har jag funderat mycket på hur jag ska positionera mig i uppsatsen och har under arbetets gång resonerat över min personliga relation till fältet. De diskurser som jag vill studera är jag själv väldigt väl bekant med i och med att jag vuxit upp och bott många år i Falbygden där diskursen om Wetterlin är aktiv. Jag har vuxit upp med den och sett dess utveckling därför faller det sig naturligt att ordet Wetterlin innebär en rad påträngande associationer hos mig även om jag inte tar någon ställning till diskurserna i denna uppsats. Jag har försökt i största möjliga mån att inte rikta frågorna utifrån min subjektivt påverkade utgångspunkt när det gäller de negativa diskurserna om området. Samtidigt blir det svårt att frånga om ämnesvalet gjordes med anledning av den negativa diskurs som jag under alla år har upplevt och på senare år funnit ett värde i att försöka bryta ned och undersöka.

Min utgångspunkt blir omöjligt helt och hållet ett utifrånperspektiv på diskursen och området. Jag har heller inte ett rent inifrånperspektiv då jag aldrig bott på Wetterlin och delar därmed inte de erfarenheter av staden, området eller diskurserna som informanterna gör. Jag har därför positionerat mig någonstans däremellan. Det skulle kunna förstås som att mitt fältarbete delvis startade redan innan jag var medveten om det. "I ett antropologiskt och etnologiskt fältarbete följer forskaren ett socialt skeende under en längre tid med hjälp av deltagande observationer" (Palmgren, 2011:175). Mina erfarenheter av att ha tagit del av diskurserna om Wetterlin under hela min uppväxt kan förstås som deltagande observationer av den sociala gestalten. Eftersom att jag skiljer mig från informanterna på många sätt då våra erfarenheter och upplevelser är av väldigt olika karaktär har jag därmed kunnat ta del av deras berättelser utan påtagliga förningar. Jag upplever att jag därmed lyckats skapa en distans till fältet samtidigt som jag ser det som en fördel att ha många års erfarenhet och kunskap om staden, människorna som bor där och på vilket sätt diskursen förs där.

Oscar Pripp (2011:65-67) diskuterar forskarens roll i fältarbeten och konstaterar att förhålla sig helt objektiv till sitt material är en omöjlighet då individuella tolkningar görs genom hela arbetet och i slutändan skrivs fram genom det individuella perspektivet. Något som kan vara nödvändigt att ha i åtanke i läsandet uppsatsen är en förförståelse för att det är en person som står för utformandet av studien, insamlandet av materialet och tolkningar av analyser, vilket innebär att jag som utförare av studien står för en av flera möjliga subjektiva perspektiv genom alla moment i uppsatsarbetet. Det material som jag samlat in till exempel är högst påverkat av vem jag framstår som hos mina informanter som kanske hade bemött mig eller svarat annorlunda om jag hade framstått på ett annat sätt. Jag vill vara noga med att poängtera att studiens och uppsatsens utformning kunde haft flera möjliga utfall beroende på vem som utför den.

Informanterna

Eftersom att jag vuxit upp i Falbygden så har jag med relativt liten ansträngning etablerat kontakt med informanterna genom personliga kontakter, jag har dock aldrig träffat någon av informanterna innan intervjusituationen. Några informanter har jag även kommit i kontakt med genom anställda personer i kommunen. För att värna om informanternas integritet har deras namn ersatts med pseudonym. Jag har träffat fem informanter: Nour, Leila och Adnan kommer från Somalia, Sabrin kommer från Eritrea och Mergim är från Kosovo. (I avsnittet Bilagor presenteras informanterna närmare). Informanternas utsagor bör förstås utifrån att

individens upplevelser och perspektiv kan skiljas åt eller påverkas beroende på vem personen är och vilka erfarenheter hen har. Aspekter som kön, etnicitet och klass etc. kan påverka hur människor uppfattar eller analyserar situationer.

I efterhand har jag reflekterat över att en smärre brist i urvalet är inkluderandet av perspektiv från flera olika etniciteter, då jag i analyserandet av intervjuerna uppfattade att det fanns vissa definierade skillnader mellan informanterna som kommer från Somalia och informanten som kommer från Eritrea. Skillnader som inte nödvändigtvis påverkar det jag kommer diskutera i uppsatsen märkbart, men flera perspektiv i materialet hade kunnat resultera i andra typer av givande diskussioner om grupp tillhörigheter och individualitet i sammanhanget.

Jag hade i urvalet av informanter inte några förutbestämda krav på hur länge personerna skulle ha bott i Wetterlinsområdet. Det föll sig som en slump att informanterna jag kom i kontakt med har bott där ungefär lika länge och var i ungefär samma åldrar, mellan 26-40 år gamla. Jag ser detta som en fördel då de alla befinner sig i liknande faser i livet i form av att ha fasta arbeten, äktenskap och barn i ungefär samma åldrar. Det betyder att de sociala aspekter som informanterna av naturliga skäl lägger stor vikt vid under diskussionerna är av liknande art. Jag hade inte heller något krav på att informanterna nödvändigtvis behövde bo i området för tillfället vilket gav mig möjlighet att intervjua Mergim som har vuxit upp i Wetterlinsområdet under 1990-talet och flyttade från Falköping 2017. Hans erfarenhet av att bo i Wetterlinsområdet skiljer sig därmed från de andras ur flera aspekter. Hans minnen av Wetterlin är ungdomsminnen men han har också god insyn i hur området har förändrats över åren. Mergims perspektiv är unikt i undersökningen men också väldigt givande för att förstå upplevelsen av att växa upp med diskurserna och etablera sitt liv i samhället utefter dem. Hans syn har dock påverkats annorlunda från de andras vilket gör att jag ibland varit tvungen att ta hänsyn till att han, liksom jag själv, har lite mer av ett utanförperspektiv än de som bor där nu. Med det sagt har ändå en annan förståelse av sammanhanget än vad jag har. Det som också kan vara bra att ha i åtanke är att samhället i stort har förändrats sedan 1990- och tidigt 2000-tal, då han växte upp i området, speciellt angående frågor om invandring och segregation.

Jag har utöver dessa informanter intervjuat en person som är anställd vid kommunen som har insyn i frågor om integration. Information som används från den intervjun bidrar främst med komplementär sakinformation till informanternas berättelser, då fokus i denna uppsats

ligger på deras uppfattningar och erfarenheter och inte på någon som har en utomstående insyn på situationen av att bo i området.

I analyskapitlen kan läsaren lägga märke till att citat från vissa informanter förekommer oftare än andra. I vissa fall är det ett resultat av att informanterna är enade i en viss fråga, då har jag i urvalet av citat fokuserat på det som passar in i kontexten bäst. Jag anser att alla intervjuer varit värdefulla för materialet men på olika vis. Informanterna har till exempel olika färdigheter i det svenska språket vilket innebär att vissa utav dem kanske formulerar sig mer kortfattat eller att diskussionerna utformar sig på ett sätt som inte resulterar i kompletta citat.

Avgränsningar

I min utgångspunkt hade jag inte några större avgränsningar än att informanterna skulle ha erfarenhet av att bo i Wetterlinsområdet. Utöver utlandsfödda så bor en hel del svenskfödda personer i Wetterlinsområdet och det skulle kunna argumenteras att det hade varit en bra ide att intervjua någon som inte har invandrat för att dels få fler perspektiv men också kunna analysera kontraster i svar. Dock är en betydelsefull del av bakgrunden till att jag ville göra den här uppsatsen just att få tala med och lyfta fram röster från människor som jag upplever ofta inte hörs i relation till diskursen om Wetterlinsområdet. Invandrare upplever jag tillhör den gruppen, och anledningen till att det ser ut så är troligtvis flerfaldig och komplex, det är inte någonting som jag kommer fokusera på i den här uppsatsen men kan vara värt att poängtera. Dessutom har det funnits ett värde i att tala med människor som inte bott i Sverige eller Falbygden i hela sina liv och därför inte har lika lång erfarenhet av att förhålla sig till diskursen. Andra röster från personer som bor i Wetterlinsområdet är dessutom inkluderade i uppsatsens material då flera av författarna i inläggen från en facebookgrupp, där Wetterlin stundvis behandlas (i avsnittet Facebookdiskussioner redogörs facebookgruppen närmare), poängterar att de bor på Wetterlinsgatan eller i området. Det går givetvis inte att anta att dessa människor är födda i Sverige, men i många fall uttrycker de att de har bott i Falköping under en lång tid om man jämför med mina informanter.

Den tredje närvarande

Informanter är individer med olika erfarenheter, värderingar, åsikter, normer. Även om detta är en bra källa för empiriskt material innebär det också att det som människor säger delvis bör

granskas kritiskt. En intervju undgår inte vissa strukturer som gäller för andra sociala samtal där människor berättar saker på ett särskilt sätt eller väljer vad som berättas baserat på förutbestämda normer (Fägerborg, 2011:96-97).

I och med informanternas position som invandrare, finns viss möjlighet att de trätt in i intervjusituationen med en känsla av att inte bara representera sig själva utan även gruppen invandrare. Den tredje närvarande fungerar som en osynlig person som sitter med i intervjurummet och etablerar ytterligare en relation utöver den som intervjuaren och informanten har. Invandrare som grupp är i samhället en omdiskuterad grupp av politiker såväl som privatpersoner det finns många budskap, föreställningar, diskussioner etc. om gruppen invandrare. "Ju fler budskap som sprids om dessa markerade grupper, desto mer måste de själva förhålla sig till de egenskaper som tillskrivs dem" (Pripp, 2011:68). Det kan alltså vara svårt för en invandrare att i en intervjusituation se bort från de tillskrivningar de vet görs om dem som grupp, vilket kan resultera i ett upplevt ansvar att representera denna grupp. I sin tur kan det påverka att svaren på frågorna även fungerar som kommentarer mot tillskrivningarna. Under intervjuerna fanns flera situationer då jag anade att informanterna talade utifrån en tredje närvarande, inte bara utifrån sin grupptillhörighet som invandrare utan även som bosatta i Wetterlinsområdet, då någon som är boende på Wetterlin också tillskrivs en hel del förutfattade meningar.

Intervjusituationen

Som Eva Fägerborg (2011:93) antyder så är syftet med en intervju att den intervjuade ska få berätta sin berättelse, beroende på intervjusituationen kan det därför vara nödvändigt för intervjuaren att anpassa sig efter situation för att i bästa mån få fram den intervjuades berättelse. Med undantag från en informant har de bott i Sverige mellan 3-11 år. Även om alla informanter behärskar det svenska språket väl så har det funnits vissa språkförbistringar som varit nödvändiga att ta hänsyn till i intervjusituationen. Det har bland annat handlat om att upprepa frågor eller bryta ner frågor på ett sätt så att de lättare kan förstås. Ibland har det varit nödvändigt för mig att styra frågorna på ett sätt så att intervjupersonerna lättare förstår frågan, men det kan också ha gett frågan en lite annorlunda mening än vad som först var tänkt. Det har varit av stor betydelse för mig att försäkra mig om att intervjupersonerna inte misstolkat frågan eller att jag misstolkat informanternas svar på grund av språkliga anledningar innan någon sådan information har tagits in i uppsatsen. På grund av vissa

språkförbistringar har jag korrigerat vissa citat som återges i uppsatsen på ett sätt så att individens röst fortfarande framträder och utan att försaka andemeningen i citatet. Lisa Wiklund (2011: 75-76) menar att skillnader i kunskap om språk eller språkförbistringar inte bör påverka forskaren att inte vilja göra studier under sådana omständigheter, utan snarare bör forskaren ha inställningen att försöka lösa de problem som uppstår och ha en öppen inställning för att det kan finnas fördelar med sådana studier. Jag delar hennes åsikt och har under arbetets gång insett att även om skillnader i språket mellan mig och informanterna ibland har inneburit lite mer jobb eller tankeverksamhet så har det varit betydande att prata med människor som inte bott i Sverige så länge då jag fått höra unika berättelser från människor som tillför andra perspektiv, livsåskådningar eller tankar än någon som har spenderat längre tid i Sverige och därmed har bättre språkfärdigheter. Med anledning av mitt kunskapsmål fanns det också fördelar i att prata med människor som inte tagit del av och påverkats av diskurserna om Wetterlinsområdet under en lika lång tid som till exempel jag och andra falbygdsbor har. Informanterna har på många sätt ett mer vaket perspektiv på diskursen och tar till sig den utifrån att vara nya medborgare i staden och samtidigt vara tvungna att förhålla sig till diskurser som funnits under en lång tid.

På grund av den rådande pandemin¹ har det inte varit möjligt att göra alla intervjuer ansikte mot ansikte. De flesta intervjuer har därför gjorts över digitala kommunikationsmedel. Att inte ha möjlighet att tala med informanterna ansikte mot ansikte och mötas i samma rum kan enligt Fägerborg (2011:92) innebära visst hinder i tolkningsarbetet. Att se varandra i ögonen, att tolka kroppsspråk att ställa följdfrågor på ett naturligt sätt blir begränsat i en sådan social situation.

Facebookdiskussioner

För att på ett tydligare sätt ge läsaren en förståelse för vilka diskurserna kring Wetterlinsområdet är har jag med netnografisk undersökning tolkat och analyserat flera inlägg i en facebookgrupp där Wetterlinsområdet omnämns. I samtal med privata kontakter som jag har i Falköping blev jag introducerad till facebookgruppen. Syftet med gruppen är att människor som bor i Falköping med omnejd har möjlighet att diskutera och debattera sakfrågor som angår staden. I undersökningens syfte blev jag medlem i gruppen. För att få en uppfattning om hur mycket området diskuterats i gruppen sökte jag inlägg där ordet Wetterlin

¹ Under hösten 2020 har virus spridning av Covid-19 gett upphov till att regeringen infört tillfälliga restriktioner och allmänna råd, som påverkar och begränsar möjlighet till sociala fysiska möten.

förekom. Jag gjorde en genomläsning av inlägg skapade från år 2017 och framåt för att lokalisera återkommande teman och sätt att uttrycka sig på angående Wetterlinsområdet. Utifrån teoretiska verktyg som jag presenterar under avsnittet Teori, har jag analyserat hur återkommande teman som trygghet, skräp och politiska diskussioner framkommer i facebookinläggen och tillhörande kommentarsdiskussioner.

Jag har i resultatet lyft fram vissa inlägg som ger en insyn i hur människor uttrycker sig, debatterar och resonerar kring Wetterlinsområdet. Den grupp som jag tagit del av är en privat grupp. För att bli medlem i gruppen ska man enligt administratörernas krav ha någon koppling till Falköping vilket innebär att innehållet är exklusivt tillgängligt för människor, där jag själv inkluderas, som blivit godkända och insläppta i gruppen. Administratörerna uppmuntrar till diskussion med högt tak och att alla användare har rätt att yttra sin åsikt och mötas med respekt från de andra användarna. Användarna uppmanas hålla god ton och avstå från personangrepp, mobbning eller nedsättande kommentarer.

Det som görs online i vissa forskningssammanhang kan ha mer eller mindre relevans till det som görs offline (Berg, 2015:125). I det arbete jag gjort menar jag att det som beskrivs och uttrycks i facebookgrupperna är av ytterst relevans till verkligheten utanför facebook då gruppens fokus ligger på att samhällseliga sakfrågor om staden ska diskuteras mellan människor som bor där. Facebookinläggen fungerar som komplement till informanternas berättelser för att kontextualisera diskurserna som finns om området. Det är som sagt inte erfarenheter eller upplevelser från människorna som uttrycker sig på facebook som får störst fokus i den här uppsatsen, men jag anser att inläggen har en meningsfull roll i att sätta in läsaren i diskurserna. Dessutom blir det möjligt för läsaren att se kontraster och likheter mellan det som informanterna berättar och hur andra människor diskuterar området.

Enligt Berg (2015:128) är riktlinjer för studier som görs på internet fortfarande i tidigt utvecklingsstadium. Därmed finns anledning att förhålla sig till det enskilda forskningsarbetet och reflektera över hur deltagarna skyddas på bästa sätt samtidigt som det empiriska materialet kan användas rättmätigt för studien. Jag har utifrån etiska hänsynstagande försökt skydda författarna till inläggen och kommentarerna genom att inte återge namn och begränsa den detaljerade informationen angående inläggen. Då inläggen och kommentarerna är exklusivt material för medlemmar i en privat grupp har jag försökt utgå ifrån att i minsta möjliga mån återge direkta citat från inläggen för att innehållet fortfarande ska hållas privat

för gruppmedlemmarna. Även om det är offentliga inlägg i samhällsdiskussioner som användarna själva valt att delta i, tar jag ändå hänsyn till att användarna möjligtvis inte skrev inläggen med en medvetenhet om att deras inlägg skulle användas i något annat syfte än för diskussionerna i facebookgruppen. Jag ser det därmed som en avvägning att lyfta fram vissa diskussioner och åsikter som röster från samhällsdiskussioner samtidigt som jag skyddar författarna genom att hålla dem anonyma. Jag är huvudsakligen intresserad av att förmedla budskapet som framkommer i inläggen och därmed finner jag ingen anledning att hänvisa till citatens författare. Jag anser att läsaren endast är i behov av kunskapen att facebookgruppen är den källa jag hänvisar till och information om författarna till inläggen är mindre betydelsefulla. Jag anser det värdefullt för undersökningen att visa på hur diskussioner förs i facebookgruppen för att kunna konstatera vissa aspekter som är tecken på hur diskurserna uppträder, eller på något annat sätt har ett tydligt värde för analysen i det stora hela. De få fall där jag har citerat inlägg har jag därmed gjort det för att jag anser att det finns ett värde att analysera ordagrant hur inläggen har formulerats.

Diskursanalys

När jag analyserar det som informanterna berättar så gör jag det med utgångspunkt att ta reda på vilka olika meningssammanhang eller diskurser som de förhåller sig till. Det är genom människors artikulationer i vardagsförmedlingar vare sig det är uttalat, genom skrift eller andra artikulatoriska praktiker, som vi kan "undersöka hur mening skapas, upprätthålls och omskapas i kvalitativa och etnografiska empiriska material" (Gunnarsson-Payne, 2017: 258). Detta angreppssätt på materialet tillåter mig att få en förståelse för hur diskurserna om Wetterlinsområdet förstås och bearbetas av informanterna som bor eller har bott i området. Det ger mig också en möjlighet att förstå hur mening om diskursen sker av andra människor (som jag inte intervjuat) som förmedlar sitt bidrag till diskursen i form av inlägg på facebook.

TEORI

Här redovisar jag för den teoretiska verktygslåda jag utgått från och använder mig av i analysen av det empiriska materialet. Uppsatsen utgår från Michel Foucaults diskursteoretiska inriktning men är desto mer präglad av Chantal Mouffe och Ernesto Laclaus utveckling av politisk diskursteori. Uppsatsen tar även fasta på Sara Ahmeds teorier om Affektkonomier, objekts klibbighet, rädslan samt lyckans symboler.

Både dessa perspektiv tillför förståelse för hur diskurserna, objekten, symbolerna och tecknen som cirkulerar kring Wetterlin kan förstås och bli meningsskapande. I vissa lägen har det varit mer passande att applicera Ahmeds teorier om rädsla snarare än diskursteori. Däremot har det i vissa lägen varit användbart att kombinera diskursteorins lära om repetition genom artikulation och Ahmeds klibbighet i analysen. De liknar varandra i sin förståelse av strukturer och tillåter tolkningsutrymme att kunna uttyda slutsatser med olika innebörd som ändå är besläktade.

Diskursteori

Diskursteorin är besläktad med poststrukturalismen och har utvecklat resonemang och tankar där ur. Foucaults inriktning på makt och diskurser har varit betydelsefull för diskursteorin i stort. (Gunnarsson-Payne, 2017:251) Enligt Foucault är diskursen en ritualisering av ordet och den rådande diskursen anses ge skeendets tillstånd en mening (Foucault, 1971/1993:11-12). Foucault talar om berättelser som existerar i alla samhällen och kan förekomma i det vardagliga användandet av talet. Berättelserna har vid något tillfälle fått sin betydelse och därefter upprepats som en metod att bevara dem. Diskursen existerar utöver sitt formulerande och är därmed ständigt uttalad (Foucault, 1971/1993:16).

Att lyssna och studera vad som sägs är viktigt för att förstå varför det sägs (Foucault, 1971/1993:8-9). för att analysera diskursens villkor, spel och effekter menar Foucault att vi inte bör söka efter en undagömd sanning utan undersöka diskursens händelsekaraktär och bryta ned vad som kännetecknar den och vad som gör den möjlig att existera (Foucault, 1971/1993:36-38).

Politisk diskursteori

Den politiska diskursteorin har utvecklats under 2000-talet, tidiga utvecklare av denna teori, som inte kan stå helt för sig själv som helgjuten teori, är Mouffe och Laclau som menar att diskurs bör förstås som "koherent (d.v.s. sammanhängande) meningssystem, som sätter gränser och skapar möjligheter för vad som kan sägas och göras" (Gunnarsson-Payne, 2017:252) De breddar diskursbegreppet i den meningen att det inkluderar mer än bara det talade ordet därmed bland annat det som skrivs, handlingar, praktiker etc. Vilket innebär att vi alltid befinner oss inom diskursiva sammanhang och därmed kan alla sociala sammanhang analyseras som diskursiva. En grund som de flesta politiska diskursteoretiker står fast vid är

att allt som är diskursivt också är meningsbärande som utformas utefter kontext, relationer och föränderlighet (Gunnarsson-Payne, 2017:253). Det vi säger och gör hör samman då de är beroende av varandra i processen av meningsbyggnad i samhället och att upprätthålla samhällsmönster (Gunnarsson-Payne, 2017:255).

Artikulation

objekt, subjekt och begrepp är exempel på olika tecken som ingår i uppbyggnad av diskursen. Dessa tecken är inte meningsbärande i sig utan får sin mening genom artikulation. Genom artikulation sammankopplas olika diskursiva tecken till varandra och får i sammankopplingen en betydande mening för diskursen. Dessa tecken kan ha olika relationer till varandra och beroende på sammanhang skapar de diskursiva tecknen alltså olika sorters mening eller förändrar mening. (Gunnarsson-Payne, 2017:257).

Identifikation och subjektspositioner

I min uppsats finns ett fokus på identitet och kollektiva identiteter. Hur informanterna förhåller sig till en diskurs om Wetterlinsområdet där de ingår i "de utpekade" i sammanhanget speglar sig i hur de uppfattar sig själva och sin egen position. Det gör sig tydligt i hur de positionerar sig gentemot diskursen. Inom diskursteorin pratas det om subjektspositioner vilket är de identifierade positioner som individen måste förhålla sig till. Det är diskursen som formar oss eftersom att vi konstant deltar i olika diskursiva sammanhang och subjektspositionerna påverkar den egenupplevda identiteten likväl de förväntningar som vår omgivning har på oss. (Gunnarsson-Payne, 2017:262-263). Människan innehar ofta flera olika subjektspositioner beroende på kontext och kopplat till ett maktperspektiv kan det innebära att individer befinner sig i både underordnad och privilegerad position samtidigt. Subjektspositioner krockar ibland och hamnar i situationer där de går emot varandra och får svårt att samexistera, där en subjektsposition hindrar en annan från att identifieras med. En identitet formas i en föränderlig process vilket innebär att den är i konstant förändring och aldrig i en fast form. Beroende på tolkning av situationen kan identiteten påverkas av en sådan krock och förändras. (Gunnarsson-Payne, 2017:262-265).

Kollektiv identitet

Grupper är samlingar av subjekt vars subjektspositioner i en viss kontext skapar tillhörande kopplingar som skapar en slags gemenskap. Subjekten kan i andra kontexter positionera sig olika i diskurser som ibland går emot varandra men i en sammanlänkande kontext ändå finna

sig samhöriga i en gruppidentitet. Precis som ett subjekts identifikation så är också den kollektiva identiteten i förändring och identiteten kan därmed förändras beroende på inre skiftningar eller andra yttre omständigheter som påverkar gruppmedlemmarnas subjekspositioner. (Gunnarsson-Payne, 2017:265-266).

Disciplin och kontroll

Nancy Luxon (2019) beskriver Foucaults perspektiv på hur metoder för bestraffning förändrats över tid från tuffa till mer humanitära disciplineringsmetoder. Utvecklingen av de förmildrande straffen har enligt Foucault istället blivit del av politisk strategi för att skapa social kontroll. Disciplin vidgar sin utsträckning och blir mer omfattande än att begränsa sig innanför fängelsets murar. Den nya inriktningen får makt att söka sig ner i de dagliga verksamheterna och blir ett verktyg för allmänheten att använda för att försöka hålla ordning och kontrollera. Makt blir en angelägenhet för alla människor som inte bara påverkas av den utan påverkar andra genom den. (Luxon 2019: 2-3). Foucault (i Luxon :3-4) talar om olika uppsättningar av makt (les dispositifs du pouvoir) som på ett subtilt sätt och utan våld ändå kan påverka människors vardagliga liv. Panopticon är en arkitektonisk konstruktion som använts för fångelser där fångarnas celler är placerade i en cirkelform och i mitten står fångvaktarens övervakningstorn med skuggade glasrutor, vilket innebär att fångvaktaren kan se alla celler, men fångarna kan inte veta när de är övervakade. Att aldrig veta när man övervakas skapar en känsla av att man alltid måste utgå ifrån att man övervakas. Panopticon blir därför ett effektivt disciplineringskoncept. Foucault använder sig av Panopticon som en metafor för disciplinering som sker i samhället av alla, överallt och hela tiden. Andra sociala institutioner anammar fängelsets struktur av hierarki, normalisering och examinering för att manövrera sina medlemmar. Den vanliga människan snappar upp den här strukturen och för in den i sina vardagsliv då sökandet efter en potentiell maktsituation eller förståelsen av sitt eget värde leder till att individen uppför sig utefter självdisciplinering (Luxon 2019: 3-4). Således blir fördömandet en användbar praktik för att definiera individer. "Power and knowledge enter a delicate pas-de-deux in which efforts to know individuals more precisely finish by trapping these individuals within a network of moral expectations and legal codes" (Luxon, 2019:4). Det är kunskapen och maktens samspel som tillåter upprätthållandet av normer som får människor att rätta sig efter vissa förväntningar som samhället ställer på dem (Luxon, 2019: 4).

Klibbighet

Ord som laddas med negativa känslor i relation till vissa figurer eller objekt kan skapa effekter av att dessa figurer och objekt laddas med liknande negativa känslor eller att dessa negativa känslor klibbas fast på dessa figurer (Ahmed, 2011:71). Ahmed (2014:91) talar om att det finns olika typer av klibbighet. Klibbighet förstås av relationer mellan olika ytor och kan innebära olika saker. Till exempel kan två saker klibbas ihop eller så kan klibbigheten förhindra saker från att röra sig. Ahmed menar att ytor blir klibbiga genom att komma i kontakt med andra klibbiga ytor. Ett klibbigt objekt tar in nya element i processen av att skapa en ny yta, element som kan påverka ytans klibbighet att bli mindre klibbig, men ytan presenterar fortfarande den historia som objektet har gått igenom som inte är beroende av den klibbiga hållbarheten. Det som klibbar sig fast berättar en historia om objektet, vad objektet har varit i för miljöer och vad den har samlat på sig under vägen som har fastnat och blivit en del av objektet. Vad som fäster sig beror enligt Ahmed på den resa som objektet gör och hur ytan påverkats. Objekt som kommer i kontakt med klibbiga objekt blir också klibbiga och fortsätter vara klibbiga även om de skulle separeras från det första klibbiga objektet. Därmed handlar klibbigheten mycket om relationen mellan objekt, vad de överför till och hur de påverkar varandra. (Ahmed, 2014:91).

Symboler blir klibbiga genom att de repeteras tillräckligt många gånger på ett visst sätt så att de tillslut förstås utifrån det sättet. Till exempel så kommer jag i denna uppsats att presentera ordet Wetterlin som en klibbig symbol. Ordet Wetterlin för med sig negativa associationer för människor som är bekanta med området Wetterlin på grund av att ordet har repeteras om och om igen i negativa kontexter. Ett klibbigt ord har förmågan att dra till sig och klibba sig fast vid annat, speciellt sådant som kan associeras med det klibbiga ordet. Den här klibbiga effekten gör också att ordet hindras från att röra sig bort från allt det negativa som det samlat på sig och har därmed svårt att skapa sig en ny identitet med nya värden. De associationer som fästs sig vid den klibbiga symbolen och blivit inneboende i ordet behöver inte uttalas, ordet berättar historien om de associationerna vid rena yttrandet av ordet. Ordet kan snarare användas för att lyfta fram associationerna utan att uttala dem. Det finns en relation mellan symboler och kroppar, hur vissa kroppar kan klibbas fast vid vissa symboler och andra inte förklarar Ahmed genom affektekonomier. (2014: 91-92).

Affektekonomier

Ahmed (2011:65-66) menar att känslor inte är enbart privata, att de inte rör sig inifrån individen för att förmedlas utåt. Känslorna har snarare cirkulerande rörelser mellan kroppar och symboler och dessa rörelser styr över hur enskilda kroppar och kollektiva kroppar innehar ytor. Hur människor uttrycker sig genom känslor kan avslöja mycket om känslors rörelseproduktion mellan subjekt och objekt utifrån vilka ord som används och vilka känslor som appliceras till de orden. Ahmed använder sig av exempel på skapandet av ett vi och dem kopplat till kärlek och hat. Till exempel om "viet" beskrivs utifrån kärlek till den plats "vi" innehar laddas både platsen och "vi" med känslor av kärlek. De som kan utgöra ett hot, som kan orsaka någon form av skada mot "viet" blir "de andra" när "de andra" börjar inneha plats utgör de ett hot mot det "vi" håller kärt och därmed appliceras känslan hat, som är kontrasten till kärlek, på "de andra." "Hatet är ekonomisk; det cirkulerar mellan olika symboler i relationer som bygger på olikhet och förskjutning" (Ahmed, 2011:67). Detta är vad Ahmed kallar affektekonomier, känslornas rörelser är centrala då den känslomässiga intensiteten formar hur individer och grupper kopplas samman (2011:68). Ahmed menar att i det vardagliga språket konstrueras känslor ofta som ägodelar genom att vi eller ett objekt innehar dem. Ahmed vill hellre lyfta fram att känslor förhåller sig till subjekt och andra objekt istället för att vara inneboende. Känslornas spridningseffekter är de rörelser som känslor gör sidledes "genom 'klibbiga' associationer mellan symboler, figurer och föremål" (Ahmed, 2011:69), och bakåt då det som klibbar sig fast är kopplat till historisk kontext. Det är genom dessa glidningar i sidled och bakåt som känslorna skapar mening och förståelse för hur vissa kroppar kan kopplas till vissa känslor. Dessa cirkulerande rörelser kan därmed upplevas rättfärdiga det hat "vi" känner inför "de andra" som utgör orsaken till att vi känner hatet. (2011:73).

Ahmed kopplar an sin teori om affektekonomier till psykoanalysen i den mån att emotioner gör förflyttningar som får känslorna att föra oss mellan olika betydelsenivåer. "Känslor fungerar alltså som en sorts kapital: Affekten är inte bokstavligen inneboende i symbolen eller varan, utan produceras endast genom cirkulationen" (Ahmed, 2011:69). Ahmed gör kopplingen till ekonomi genom en jämförelse mellan Marx diskussion om hur varor och pengars rörelse skapar ett mervärde till hur olika symboler i rörelse skapar affekt.

Rädslan

Om Rädsla säger Ahmed att hon vill sätta sig emot föreställningen om att rädsla som känsla skulle inneha eller handla om ett objekt. "Rädslan är inte inneboende i ett visst föremål eller en viss symbol, och det är denna avsaknad av hemvist som gör att rädslan kan glida över symboler och mellan kroppar" (Ahmed, 2011:78).

Rädslan har att göra med passerandet "om de andra som man är rädd för 'passerar', så kan de andra passera in i samhället, och skulle kunna finnas varsomhelst och överallt" (Ahmed, 2011: 74). Det hot som närmar sig skapar enligt Heidegger (i Ahmed, 2011:74) en intensifiering av rädsla då hotet närmar sig men ännu inte har anlänt, desto närmare det kommer men ännu inte utlöser något verkligt hot och därmed mer och mer avslöjar att hotet kanske uteblir desto mer intensifieras rädslan. Att hotet inte uppenbarar sig gör snarare att rädslan utvecklas än försvinner. Rädslan kan alltså kopplas till den oro man känner för framtiden, det handlar inte om det som finns här och nu runt omkring oss utan det föremål som skrämmer oss nu passerar oss men känslan av rädsla finns fortfarande kvar.

Ahmed lånar Freuds teori om att rädslor utlöser skyddsmekanismer för att skydda egot vilket innebär att rädslor vi har ersätter varandra för att vi lättare ska kunna hantera den underliggande rädslan som är mycket värre. Om vi till exempel har en fobi för spindlar så har den rädslan egentligen ersatt en annan rädsla som finns på ett djupare plan som är svårare att hantera. Rädslan eller affekten försvinner alltså inte utan det handlar om omflyttning av olika objekt. Ahmed hävdar att objekten är sammankopplade genom en sidorörelse som identifierar objekten som hot och att rörelsen kan förstås genom att det är spår av historier som gör sig påmind i nuet. (2011, 75-77). Klibbighet är en effekt av ett historiskt repeterande och uppsamlade av associationer som skapat en beläggning på objektets yta (Ahmed, 2014:90). Till exempel: rädslan till en svart kropp talar inte om att den kroppen är ursprunget till rädslan utan den talar snarare om en rädsla från förflutna associationer som klibbat sig fast och framträder i nuet och på så vis kan skillnad mellan olika kroppar konstrueras. Det är rädslans rörelse mellan symboler som framkallar distansen mellan kropparna som förstås utifrån sina ytor. (Ahmed, 2011:77).

DISPOSITION

Uppsatsen ger inledningsvis läsaren en inblick i det diskursiva mönster som Wetterlin förstås utifrån. Diskurserna presenteras i korta drag för att sedan utvecklas genomgående i de följande analyskapitlen. I nästkommande kapitel diskuteras diskursen om trygghet på Wetterlin vilket förstås som den mest omfattande diskursen som informanterna får anledning att förhålla sig till oftast. Här visar uppsatsen även hur förhållningssättet till diskursen skiljer sig mellan vissa informanter. Därefter diskuteras hur Wetterlin enligt informanterna skiljer sig från resten av staden, hur de förhåller sig till annorlundahet och den positiva effekt annorlundahet i ett samhälle kan innebära. Kapitlet Mötet inbegriper dels hur informanterna uppfattar segregation i staden och hur de förhåller sig till mötet mellan grupper av olika etnicitet. Kapitlet fokuserar på skolans betydelse som mötesplats. Det därefter följande kapitlet visar hur Wetterlinsområdet repeteras i negativa kontexter och hur Wetterlinsborna får anledning att vilja påverka varandra för att inte upprätthålla diskursen. Det sista analyskapitlet fokuserar på hur diskussionen om Wetterlin förs bland användare på facebook och hur dessa ofta utvecklas till diskussioner om politikernas roll och ansvar i hur området uppträder. De teoretiska angreppssätten appliceras genomgående på materialet i analysdelarna och i slutdiskussionen sammanfattas innehållet av analyserna sammanvävt med egna reflektioner.

Grönområde mellan Wetterlin och Källegatan med utsikt över bostadshus på Wetterlingsgatan.

2. ANALYS

DISKURSERNA

Innan jag börjar diskutera hur människor som bor i Wetterlinsområdet förhåller sig till diskurserna om Wetterlin så vill jag först ge en tydligare förståelse för diskurserna. Diskurserna bildar ett mönster över hur Wetterlinsområdet generellt förstås av befolkningen i Falköping och dess kringliggande byar. Diskurserna kring Wetterlinsområdet verkar delvis bestå av åsikter och associationer. Associationerna blir i sammanhanget något som inte nödvändigtvis reflekteras i individers åsikter. Med det menar jag att även om man inte håller med om att Wetterlin är på ett visst sätt så är man fortfarande införstådd i det diskursiva mönstret som platsen ringas in av. I inledningen presenterade jag mina erfarenheter av diskurserna där Wetterlinsområdet förstås som kriminellt och otryggt. I nästa analyskapitel om identitet och trygghet kommer liknande aspekter få stor plats då det visar sig vara dessa som informanterna reflekterat mest över. I det kapitlet kan också utläsas hur diskursen om trygghet och diskursen om kriminalitet artikuleras genom inlägg från facebookgruppen. I de följande analyskapitlen görs andra aspekter av diskurser kring Wetterlin synliga. Till exempel att det bor många invandrare i området, att området socialt skiljer sig från resten av staden, att området "förfaller" eller att politiker inte bryr sig om området. Inläggen i facebookgruppen som jag tagit del av ger delvis en inblick i vilka de vanliga diskurserna angående Wetterlin är, där kan uttolkas hur området diskuteras och upprepas i negativa kontexter men även hur området tas i försvar.

De olika begreppen som trygghet, kriminalitet, invandrare, skräp är exempel på olika tecken som bygger upp diskurserna kring Wetterlinsområdet, först genom artikulation i olika sammanhang får tecknen mening och formar det diskursiva mönster som är ett sätt att förstå Wetterlin.

Diskurserna handlar inte bara om att negativa associationer knyts till området eller att människor bara stämmer in i vad som artikuleras. Det är givetvis inte så enkelt att en plats förstås på ett visst sätt av alla som känner till den utan att den förståelsen ifrågasätts eller bearbetas av människor som bor i staden, sådana praktiker görs konstant och är en del av diskurserna. Människors åsikter om området skiljer sig och många av de diskussioner som jag

tagit del av i facebookgruppen utvecklas ibland till att personer motsätter sig de negativa associationerna och vill övertala andra människor att se på Wetterlin från andra perspektiv.

IDENTITETEN OCH TRYGGHETEN

Hur personer förhåller sig till den negativa diskursen kring ett område är ett ställningstagande som de kan uppleva sig tvungen att göra om de bor i ett sådant område. Det här ställningstagandet kan kopplas till den självupplevda identiteten och en vilja att försvara den. Ristilammi talar om sambandet mellan hur människor ser på sig själva och den yttre förståelsen som skapats av diskurserna. (Ristilammi, 1994:129-134). Det konstanta deltagandet i diskursiva sammanhang kräver att människor förhåller sig till de subjektpositionerna som diskursen tillskriver dem. Alltså är diskursen aktiv i att forma identiteter och subjektpositionerna påverkar individens förståelse för vilka förväntningar som ställs på den utifrån samt hur individen ska förstå sig själv i sammanhanget. Utifrån det kan individen förhålla sig och positionera sig gentemot diskursen. (Gunnarsson-Payne, 2017:262-263). Att prata med informanterna om diskurserna ger en inblick i hur de förhåller sig till dem och på vilket sätt de påverkas av den subjektposition de innehar.

Känslan av trygghet är något som informanterna bemöter och pratar om på olika sätt. I vissa fall när jag satt mig ner med informanterna visar de direkt att de är införstådda i att Wetterlinsområdet uppfattas som otryggt av människor som bor i staden, och i byarna runt om. Det framstår som en tydlig vilja, från vissa av informanterna att kommentera diskursen om trygghet i Wetterlinsområdet genom att positionera sig emot den yttre uppfattningen och poängtera att de upplever området som tryggt. Exempel på detta är att diskussionen om trygghet smyger sig in lite var som helst under intervjuerna, även om vi för stunden inte pratar om känslan av trygghet så vill vissa informanter etablera tryggheten som de känner för att bo i området, som i det följande exemplet där Nour skulle börja med att prata mer fritt om Wetterlin utifrån sin upplevelse och direkt valde att bemöta diskursen om trygghet.

"Om jag skulle beskriva liksom hur känns det att bo här i Falköping skulle jag säga att det är, det är liksom inget ovanligt, jag känner mig trygg, jag känner att när mina barn är ute då blir vi inte oroliga på något sätt." -Nour

I facebookgruppen gör sig trygghetsdiskursen om Wetterlin sig tydlig i hur människor uttrycker sig kring Wetterlin som ett otryggt område "Då e det åter igen tråkigheter på wetterlin" skriver en person och delar en bild på polisbilar och hänvisar till ett brott som skett i området. Att ordvalet "åter" görs i det här uttalandet visar på den repetitiva känslan som personen uppfattar angående att någonting tråkigt har skett på Wetterlin. Det finns en skillnad mellan att använda meningen: "Någonting tråkigt har skett på Wetterlin" och "Återigen har det skett tråkigheter på Wetterlin." Den senare tyder på en förståelse av att tråkigheter, i form av brott, sker ofta på Wetterlin. Den förståelsen är också ett exempel på Wetterlins klubbighet och hur "tråkigheter" är en negativ association som klubbats fast vid området. Känslan av att det sker "återigen" är ett resultat av att Wetterlin tycks upprepas i kontexter av "tråkigheter". Själva inlägget i sig blir därmed en del av den upprepning som sätter Wetterlin i negativ kontext. Under den tid som Wetterlin har varit klubbigt har den klubbats fast vid många olika tecken, där tråkigheter är ett av dem. När man talar om tråkigheter på Wetterlin för man alltså inte bara fram det tråkiga som hänt på Wetterlin den här gången, utan presenterar även den historia av tråkigheter som Wetterlin klubbats fast med. Därmed behöver författaren till facebookinlägget inte utveckla "återigen", författaren verkar anta att uttrycket inte kommer ifrågasättas eftersom att människor är införstådda med att tråkigheter sker återkommande på Wetterlin.

Man kan här också se hur artikulationen bidrar till uppbyggnaden av diskursen. Om begreppet "återigen" förstås som ett diskursivt tecken och "tråkigheter" ett annat tecken sammankopplat med det tredje tecknet Wetterlin så kan strukturen av diskursen förstås, i den här sammankopplingen sker meningsbyggandet av diskursen. Alltså utifrån diskursen förstås Wetterlin som en plats där det sker tråkigheter ofta. Den här uppfattningen skiljer sig från de flesta av informanternas upplevelse av trygghet på Wetterlin:

"Jag trivs bra att jag bor på wetterlin för att jag har inget problem, jag känner inte med den här rädsla som dom andra känner!" -Leila

"Jag känner många som bor här och det är ju tryggt liksom det händer inte något farligt alls. Det kanske händer någon, jag tror det händer någon skjutning någon gång här, men det var ju en på fyra, fem år som jag bott här. Så det är väldigt tryggt." -Nour

Flera av informanterna uttrycker sig på liknande vis de väljer att förhålla sig till diskursen om trygghet genom att ta området i försvar eller neutralisera bilden av Wetterlin vilket kan förstås som försvarande av den egna identiteten. Ristilammi (1994:130-133) analyserade liknande tendenser hos människor som bodde i Rosengård. Han uttolkade att de i möte med folk som inte bodde i området såg det som en nödvändighet att avgränsa sig gentemot diskursen om området. Detta på grund av att diskursen indirekt blir en reflektion över den egna självbilden. "Identiteten upplevs som förutbestämd genom diskursen om Rosengård och det gäller då att neutralisera detta i samvaron med andra människor" (Ristilammi, 1994:131). Utan att jag nödvändigtvis frågat om det så blir det tydligt för mig att tryggheten är den aspekt av diskursen som informanterna får förhålla sig till mest och bemöta oftast av andra.

*"När dom pratar om Wetterlin dom pratar om en kaos bara, men det är inte sant!
varje dag finns inte kaos och problem i Wetterlin [...] Jag pratade eller träffade
flera invandrare som bor inte på Wetterlin dom frågade mig: du bor i Wetterlin?
Är det något som hänt där denna veckan? [...] Kanske det kan vara något som
händer men [...] jag är inte vakt, jag står inte ute och tittar och kollar alla"
-Adnan*

Ristilammi (1994:131) menar att processen av att ständigt behöva försvara sitt bostadsområde för utomstående kan vara utmattande och irriterande. Även om Adnan på ett skämtfullt sätt förklarar att han inte är någon vakt som konstant övervakar området, så är det också ett sätt för honom att formulera de uttjatade påtryckningarna han får bemöta utifrån. Påtryckningar som att det hela tiden händer något på Wetterlin och att han antas ha information om allt som händer.

Även om informanterna inte känner sig otrygga så är de alltså väl medvetna om den negativa bild som finns av området de bor i. Enligt Ristilammi (1994:20-21) är vårt boende en viktig del av hur vi definierar oss själva. När personer är medvetna om den allmänna uppfattningen om området som de bor i kan deras självsyn påverkas. Diskursen påverkar människors möjligheter att uttrycka sig på vissa sätt eller påtalar att de bör uttrycka sig på vissa andra sätt. Medvetenheten om den yttre bilden kan göra att de identifierar sig utifrån diskursen. (Ristilammi, 1994:20-21).

Flera Informanter tror att diskursen om området härstammar från fördomar om invandrare.

"Jag vet att folk har sagt att Wetterlin där händer det massor liksom där bor det kriminella (litet skratt), men jag tror det är den uppfattning bara för att det är många invandrare eller människor med en liksom invandrarbakgrund" -Nour

Enligt informanternas sätt att beskriva fördomarna, som de upplever finns, om deras kroppar som invandrare så är fördomarna kopplade till en rädsla för kriminalitet. Nour menar att invandrare enligt fördomar kopplas till kriminalitet och Leila uttrycker att fördomar om invandrare är kopplade till bland annat skjutningar. En sådan rädsla kan förstås utifrån Ahmeds teori om hur rädlans rörelse framkallar en distans mellan, i det här fallet, den etniskt svenska kroppen och invandrarkroppen. Rädslan skulle i så fall förstås utifrån att invandrarkroppen i sig inte är den ursprungliga orsaken till rädsla, utan att invandrarkroppen som rädlans objekt frammanar historier om förflutna rädslor som klubbat sig fast och träder fram i nuet. Rädslan lyckas i så fall återetablerar distansen mellan kroppar där det är kropparnas yta som talar om deras olikheter. (Ahmed, 2011:77-78). Objektet polisbil kan kännetecknas som ett föremål av otrygghet då det förekommer i samband med brott. Kännetecknet förskjuts från polis bilen till området eller "det är genom sambandet mellan figurerna som de börjar 'leva sina egna liv', som om de var affektiva" (Ahmed, 2011:73). Rädslans rörelse mellan symboler som polis bilen, kriminalitet och bråk till invandrarkroppen tillåter därmed tillskrivning av emotionella värden såsom farlig och hotfull på invandrarens kropp.

I de olika diskursiva sammanhangen vi befinner oss i måste vi anpassa oss till vilken subjektsposition vi har eller tillskrivs i diskursen (Gunnarsson-Payne, 2017:262-263). Informanterna måste därmed anpassa sig till subjektspositionen av att vara invandrare inom diskurserna om Wetterlin. Om invandraren i diskursen då förstås som hotfull eller kriminell blir invandraren också tvungen att bemöta den förutfattade meningen som samhället riktar mot hen. Det kan därför förstås varför informanterna som inte känner igen sig själva som hotfulla eller kriminella försvarar den egna identiteten i diskursen genom att neutralisera bilden av området som de bor i.

Samtidigt konstaterar vissa informanter att de inte känner sig påverkade på ett personligt plan av de negativa diskurserna i och med att de helt enkelt inte känner igen sig i de yttre beskrivningarna.

"Asså jag tror inte att vi påverkas på något sätt för det är liksom [...] asså för mig är det inget problem liksom, jag vet hur folk tycker och vad dom tycker och vad har dom för bild av Dotorpsområdet, men för mig spelar det faktiskt inte så stor roll. För jag är trygg i mig själv och jag är trygg med mina barn och jag vet att det är ju liksom det folk hör speglar inte verkligheten." -Nour

Nour utvecklar och menar att det farliga som händer sker så sällan, och även om något händer så skapas en överdriven uppblåsning av händelserna. Flera informanter styrker att det absolut kan ske saker utöver det vanliga på Wetterlin, men de flesta är måna om att understryka att det finns en ambivalens som är lätt att förbise. Informanterna vill poängtera att de flesta människor som bor i området är "bra" människor men att de hamnar i skuggan av de få människor som begår brott eller på andra sätt inte sköter sig. Försvarandet av området tycks ibland förefalla som en uppgift för Wetterlinsborna att övertyga andra människor att Wetterlin inte är så dåligt som folk tror. Det som kan bli problematiskt med neutraliserandet är att nyanserna i diskussionerna försvinner (Ristilammi, 1994:132). Adnan anser att det är en kollektiv insats som krävs för att den negativa bilden av Wetterlinsområdet ska förändras. Han menar på att det inte nödvändigtvis gynnar området att bortse från det negativa som sker där. Han lägger istället emphasis i att det borde pratas mer om det negativa som sker för att råda bot på problemen.

"Om det kommer en negativ sak här dom pratar mycket om negativ, och det är bra om människa pratar om dåliga saker eller en dålig bild som finns i området det är bra om alla människor pratar om det, för att lösa det här problemet."

-Adnan

Det uppstår här ett problem i samtalet om Wetterlin. Den negativa diskursen har bidragit till en samtalsarena där det är svårt att prata om det problematiska som sker i området utan att spä på de negativa associationerna, samtidigt som det upplevs som ett behov att prata om dem för att området ska förbättras ur en trygghetsaspekt. På grund av klubbigheten av Wetterlin framstår det som att informanterna jobbar i motvind när de talar om sitt bostadsområde. De vill framhäva att de känner sig trygga för att neutralisera bilden av området och få andra människor att inse att det inte är så farligt som de tror på Wetterlin. Samtidigt så måste de konstant förhålla sig till de otrygga aspekter som faktiskt existerar och som de vill bli av med.

För att det klibbiga objektets yta ska förändras till något bättre så måste ytan också klibbas fast vid andra objekt med positiva associationer (Ahmed, 2014:91), det blir svårt att lyckas med om man fortsatt också måste diskutera det klibbiga objektet i negativa sammanhang av otrygghet.

Upplevelsen av att känna sig trygg som individ kan bero på yttre och inre faktorer, yttre faktorer innefattar bland annat den faktiska brottsligheten och påverkan från sin omgivning och de inre faktorerna är individuella personlighetsdrag, alltså att vi som människor generellt är mer eller mindre oroliga av olika anledningar. (Sandstig, 2010:50). En informant delar inte alls de andras upplevelse av trygghet. Sabrin gillar inte alls att bo på Wetterlinsgatan och känner sig, till skillnad från de andra, väldigt orolig över att bo i området och säger att hon inte vill gå ut sent på kvällen för att hon är orolig.

"Jag gillar inte denna gatan därför det finns mycket bråk [...] När jag börjar jobbet varje dag kommer tidning och (i tidningen står det om Wetterlinsgatan) Wetterlinsgatan: bråk, Wetterlinsgatan bråk nästan varje vecka eller varje månad. Det finns här mycket bråk andra gator är lugnt." -Sabrin

Sabrin känner också en oro över att hennes son, som nu är liten, ska växa upp och börja röra sig ensam ute i området. Hon är rädd att han ska utsättas för något eller komma i kontakt med kriminaliteten på olika sätt. Även om Sabrins uppfattning av området skiljer sig från de andras, bör den inte förbises eller antas som ett undantagsfall. Sandstig (2010:49) menar att den symboliska kommunikationen om olika rum i den moderna staden har fått mycket större betydelse och människors egna erfarenheter och den faktiska brottslighet som sker fått mindre betydelse. Hon menar att vi bör låta de egna erfarenheterna få större plats och inte förlita oss på att våra föreställningar om situationen är de mest relevanta. I min mening finns det istället anledning att fundera över varför uppfattningarna skiljer sig hos informanterna. Ristilammi (1994:119) skriver om Rosengård som en plats där vissa diskurser framhäver området som ett ställe där "kontaktlöshet och ensamhet frodas." Andra diskurser framhäver platsen som präglad av god gemenskap mellan människorna som bor där och ett "livligare socialt liv" som skiljer sig från resten av staden. Ristilammi menar att dessa diskurser inte behöver ta ut varandra utan att det snarare handlar om vilka individer som bor där och menar att det finns flera faktorer i var individs liv som sammantaget har betydelse för var individs vilja eller möjlighet till social gemenskap. (Ristilammi, 1994:119). Av informanterna är

Sabrin den som framstår som mest isolerad från ett socialt liv jämfört med de andra. De andra tre informanterna som bor på gatan nu beskriver sina liv som mer aktiva och sociala. Nour säger att hon och hennes familj är utåtriktade och vågar ta för sig mycket och Leila beskriver sig själv som väldigt social. De menar också att de har många vänner i området som de umgås ofta med. Adnan talar bland annat om att det finns flera människor som bor i området som han dessutom kände från tiden i hemlandet. Sabrin verkar i jämförelse ha en mindre skara vänner som hon umgås med, hon har bra kontakt med en väninna som bor i närheten, men utöver det finns de flesta av hennes vänner i andra städer i Sverige eller andra länder. Bostadsegmentation är en term som Anna-Lisa Lindén (i Ristilammi, 1994:119) använder för att visa hur skillnader på boendesociala villkor kan ge upphov till gränser inom ett område. "Inom delområden finns det skillnader mellan olika gårdar och till och med trappuppgångar, beroende på om det har hunnit växa fram kontaktnät mellan människor eller inte" (Ristilammi, 1994:119). Även om Wetterlinsområdet är ett mycket mindre område än Rosengård kan jag utifrån mina informanternas beskrivningar uppfatta en hel del likheter. Sabrin menar att de som hon har bäst kontakt med i området är de som bor i hennes trappuppgång, hon tycker väl om sina grannar och hon menar att en anledning att hon tycker om dem är för att de är "svenska" och visar respekt gentemot henne. Hennes kontaktnät i området framstår som mer begränsat än de andra informanternas, i och med att det inte bor några invandrare i hennes trappuppgång är hennes kontaktnät i synnerhet inte utbrett till andra invandrare i området. Detta är en möjlig förklaring till att hon även ser på Wetterlinsområdet med något av en yttre blick.

En annan yttre faktor som Sabrin är ensam av informanterna att ta upp är nyhetsmedia. Sabrin säger att hon ofta läser om bråk på Wetterlin i tidningen. Att människor påverkas av mediernas innehåll är en gammal vedertagen ide som utvecklats i olika riktningar i samband med att medievärlden förändrats. Det finns forskning som stödjer att ju mer du läser om brott desto mer känner du oro eller rädsla (Sandstig, 2010:56). Det handlar även om individens tolkningsram i läsningen, vilket skulle kunna vara en del av förklaring till att människor tar till sig nyheter om brott på olika sätt. Där har de inre faktorerna, personliga erfarenheter, värderingar och kunskap en betydande roll för hur individer påverkas av mediebilderna (Sandstig, 2010 :63).

Det som kan vara viktigt att ha i åtanke är att nyhetsmedier är en yttre faktor som delvis kan ha betydande effekt på individens åsikter och uppfattningen, men den står inte ensam. Det

finns andra yttre faktorer och inre faktorer som bör tas hänsyn till i försöket att förstå den uppfattade otryggheten. Sandstig (2010:65) lyfter att bristen till flera olika informationskällor också påverkar individers uppfattning att känna sig trygga. Det sociala nätverket kan till exempel fungera som informationskällor där nyhetsmediernas representation avtrubbas i viss mån och ökar känslan för trygghet. De sociala relationerna kan däremot också spä på den otrygga känslan om ens sociala umgänge delar den massmediala bilden av otrygghet. (Sandstig, 2010:65). Det är svårt att markera exakt vilka faktorer som gör att uppfattningarna mellan Sabrin och de andra informanterna skiljer sig. En möjlig faktor är att de andra tre informanterna ingår i sociala nätverk i området i större utsträckning, vilket kan bidra till den uppfattade tryggheten. Sabrin däremot förlitar sig mer på den mediala bilden och ägnar sig mindre åt det sociala nätverket med andra människor som bor i området.

Mergim som växte upp i området på 90-talet kommer ihåg området som både tryggt och oroligt av olika anledningar.

"Jag kan säga att stället var beskyddande [...] det är nog det säkraste området i Falköping för det är alltid någon ute och rör sig [...] vi skojade alltid om det att ropa bara ett namn om du är i nöd, vilket namn som helst så kommer någon öppna fönstret för de tror att det är ens barn som vill komma in eller ens någonting, det är det säkraste området så du kände dig sjukt trygg ändå"
-Mergim

Det Mergim lyfter som en problematik är att områden som dessa också drar till sig människor med andra samhällsproblem, som alkoholister och drogmissbruk. Det upplevde han som den största oron när han växte upp och menar att det skapade en otrygg uppväxt för dem som växte upp där.

"Alla skickades dit, alla verkligen skickades dit. Hade du problem så visst vi hittar en etta till dig på Wetterlinsgatan du kan bo på första våningen, knarkproblem jajamen Wetterlinsgatan, alkoholproblem absolut Wetterlinsgatan. Det man inte tänkte på att vi blev ju väldigt utsatta för det också. Man kanske hjälpte dem genom att inte ge någon lägenhet någonstans inne i stan, men man hjälpte inte oss för att vi fick växa upp med det, vi fick växa upp med att se alkoholism, droger, poliser." -Mergim

Man talar ibland om social exkludering eller utanförskap för individer som är exkluderade från vissa samhällssystem av olika anledningar. I så kallade problemtygda områden som karaktäriseras av sociala problem, kriminalitet och rasmotsättningar tenderar även socialt exkluderade människor att bli koncentrerade (Urban, 2018:27). Ett potentiellt problem med att socialt exkluderade, i det här fallet alkoholister och drogmissbrukare, blir koncentrerade i Wetterlinsområdet är att associationer med missbrukare klibbar sig fast vid Wetterlin och bidrar till meningsbyggandet av Wetterlin som ett problemområde. Mergim nämner polisen, droger och alkoholism, objekt som kännetecknas som föremål av obehag. Sambandet mellan de här objekten skapar affekt och även här förskjuts objektens kännetecken till området. I kontakt med Wetterlins klibbiga yta bygger dessa objekt på de negativa associationerna till området. Informanterna som rör sig i det klibbiga området mellan dessa klibbiga objekt riskerar också att klibbas fast vid de negativa associationerna.

Adnan berättar om en händelse som skett nyligen då polisen gripit flera personer och misstänkt att drogproduktion föregick i källaren i ett grannhus till informanten.

"När till exempel en person pratar och säger den här veckan polisen kommer och polisen griper en person som är misstänkt av att ta drog eller något annat du känner lite oro, man kan inte vara glad eftersom om en person som gör dålig sak bor nära dig du känner orolig det är inte bra. [...] Så alla som bor i området blir stressad [...] så om jag hör om något såhär jag blir orolig" -Adnan

Informanterna preciserar här sin oro angående alkoholister och drogproblem som de upplever förekommer i området, Dessa sociala problem framstår som den större faran för de som bor där. Wilson & Kelling (1982, mars) menar att en vanlig rädsla, som ofta förbises, är rädslan för människor som på något vis stör ordningen, till exempel alkoholister, bråkiga tonåringar, prostituerade. Dessa människor är inte nödvändigtvis våldsamma eller hotfulla men upplevs som oberäkneliga eller har dåligt rykte. Missbrukarna på Wetterlin kan i det här fallet förstås som oberäkneliga, då de inte utgör ett direkt hot, de är inte våldsamma, men de bryter från den vanliga samhällsordningen. Enligt Mary Douglas (i Saltzman, 2010:15) så eftersträvar vi ordning och fördömer oordningen som möjlig destruktiv kraft som kan förgöra det vi anser vara ordning. Oordning utgör därför en symbol för fara.

ANNORLUNDAHETEN

Flera intervjupersoner menar på att stämningen på Wetterlinsgatan skiljer sig från övriga samhället ur ett kulturellt perspektiv. Ofta förekommande ord som används för att beskriva den egna gruppens karaktäriserande stämpel på området är: levande, händelsefullt och högljutt.

"Det händer inte något farligt här. Folk är bara ute och pratar, och sen är det mycket mer levande här på Wetterlinsgatan mer än nästan hela Falköping, det är mer folk här på Wetterlinsgatan ute [...] det är barn som leker därute, det är folk som står o pratar och det är väldigt, jag tror det krockar ganska mycket med det svenska kulturen" -Nour

När informanterna uttrycker sig med begrepp som "mer levande här" gör de det i syfte att jämföra sig själva med den uppfattade ordningen i svenska samhället. Det kan därför förstås som att informanterna själva ser sig som bidragande till oordning genom sin annorlundahet, men inte nödvändigtvis i negativ bemärkelse i jämförelse med oordningen kopplat till brott. I samma mening som Douglas hävdar att oordning är en symbol för fara säger hon att oordning också är en symbol för kraft. (i Saltzman, 2010: 15) Vilket är något som informanterna också reflekterar över.

"Det finns inget mer levande område någonstans i Falköping. Det finns inga mer levande lekplatser gröna ytor eller så att säga än Wetterlinsgatan. Jag vet när vi flyttade dit vi kunde vara ute alltså från att vi slutade skolan till klockan nio på kvällen och spela fotboll, det var aldrig några bekymmer. Det var så levande på vår tid och det ser man nu också. Det som jag tror att man har är att vi säger fint väder varenda alban, jugoslav alla varenda somalier vart man än kom ifrån så var alla ute och promenerade med sina familjer som vuxna som barn, alla var ute och jag tror det var det som skrämde många att det var alltid så många på samma ytor" -Mergim

"Man får lov att vara annorlunda på Rosengård" (Ristilammi, 1994:117) säger Ristilammi och hänvisar till att sociala påtryckningar från samhället inte är lika starkt i förorten. I det

hänseendet kan annorlundaheten vara en positiv kraft för att få leva ut och bryta mot sociala normmönster.

"Jag tror att det blir lite att vi är lite mer livliga på nåt sätt. Jag tror att vi lever livet när man har flytt, när man har undvikit krig, när man har varit i alla de här grejerna, jag tror att vi vill leva livet. [...] Jag tror att vi har haft en svår tid att vi lever lite mer, vi vill synas lite mer. Jag vet inte vi kanske har ett behov av det, jag kanske har ett behov av att visa oss levande för det var inte lätt att fly, jag var 6 år men fyfan det sitter i mig idag. [...] På nåt sätt vi upplevs kanske som lite mer levande, stökiga, jobbiga jag vet inte." - Mergim

Mergim reflekterar här över den annorlundahet som han känner gentemot den svenska normen. Hans reflektion om behovet av att visa sig levande efter åren av flykt, uppbrottet med hemlandet och anpassningen till ett nytt samhälle, kan vara en högst individuell upplevelse. Ändå är det trots allt en typ av annorlundahet gentemot det samhälle han vuxit upp och lever i som han känt av och har reflekterat över under sina år i Sverige. Att få lov att vara lite annorlunda kan vara en positiv utloppskanal för de stora omställningar en människa gjort i livet. Områden där annorlundahet inte framstår som lika påtaglig kan på ett sätt vara inkluderande för människor som inte känner sig passa in i andra delar av samhället. Ristilammi (1994:152-153) för ett resonemang om att områden med negativ status inte nödvändigtvis gynnas av att området normaliseras helt och hållet och menar att även om stigmatiseringen skulle minska av ett statuslyft försvinner troligtvis inte problemen i stort på grund av det. Wetterlinsområdet är mycket mindre än Rosengård och kanske går inte resonemanget att direkt överföras då Wetterlin är inkluderat i resten av staden på ett annat sätt i och med att färre människor bor där och har större rörelsemöjligheter till andra delar av staden jämfört med Rosengård. Trots detta kan det utifrån diskussionen om annorlundaheten på Wetterlin ändå uppmärksammas och reflekteras över att faktorerna av annorlundahet inte bara inbegriper någonting negativt.

Annorlundaheten som informanterna upplever kan innebära negativa konsekvenser när det bidrar till en kulturkrock som får människor som är skeptiska till annorlundaheten att backa bort från den. Informanterna talar om att den här annorlundaheten från resten av samhället eller kulturkrocken, kan vara en faktor som bidrar till rädslan som de uppfattar att folk utanför området har.

"Rädslan beror på om det händer mycket i området [...] man kan bli rädd till exempel, om man bor eller om man är uppväxt i tyst samhälle som inte händer mycket" - Leila

Leila talar om att de som bor på Wetterlinsgatan och har flyttat dit från andra länder bryter ett mönster av en social ordning som resten av befolkningen är van vid, och att det är detta som bidrar till rädslan. Den här uppfattning kan tolkas genom Ahmeds (2011:77) teorier om hur rädslan träder fram genom rörelsen mellan olika symboler som den gör. I Wetterlinsområdet kan man föreställa sig att rädslan rör sig mellan den skrämmande händelsen vidare till området och sen till det som uppfattas som främmande. Denna rörelse innebär att klibbiga symboler klibbar sig fast på andra ytor som kommer i kontakt med dem vilket tillåter att människor som bor i området också kan tillskrivas klibbiga värden av att vara farliga eller konstiga.

Leila som flyttade till Sverige som vuxen reflekterar över annorlundaheten och hänvisar till det samhälle som hon var van vid innan hon flyttade till Sverige och menar att hon förstår att människor som är vana vid "ett tyst samhälle där det inte händer så mycket" reagerar när det mönstret bryts. Hon reflekterar också över hennes bakgrund och talar om att hon är van vid att det händer mycket, hon är van vid skjutningar till exempel i mycket större utsträckning än den kriminalitet som hon upplever sker på Wetterlinsgatan.

"Där jag kommer ifrån asså det händer mycket, asså det är inte så nytt för mig när det händer, när det skjuts eller händer någonting, det är inte nytt för mig"
-Leila

Det värsta som sker i hennes bostadsområde nu upplevs därmed inte som lika obehagligt på grund av att hon är van vid att det kan hända mycket oftare, men hon förstår också att människor som inte är vana vid det känner obehag när det sker. Den upplevda känslan av brott i området kan därmed också vara en fråga om olika perspektiv. Hennes uttalande går att koppla till forskning som gjorts om hur människor påverkas olika av massmedias rapporter om brott: "ju *mindre* verklig erfarenhet vi har av exempelvis hot och risker desto mer påverkade blir vi av massmediernas representationer av hot och risker genom vår massmedieerfarenhet" (Sandstig, 2010: 64). I jämförelse med inlägg på facebook där

människor delar artiklar om brott som begåtts i området och artikulerar en känsla av ökad oro för otrygghet kan det vara synonymt med att inneha mindre erfarenhet av kriminalitet och att händelsen blir mer påtaglig och därmed blir reaktionen starkare.

MÖTET

Boendesegregation hotar den sociala sammanhållningen mellan olika befolkningsgrupper då chanserna att stöta på någon som inte tillhör samma social klass eller etniska tillhörighet minskar. Den sociala sammanhållning är viktig av flera anledningar till exempel för att öka känsla av tillit och att människor kan känna sig inkluderade och ha möjlighet att delta i demokratiska diskussioner som berör alla i samhället. (Urban, 2018:93-94).

En problematik som lyfts av informanter är brist på möte mellan "nysvenskar" och svenskfödda. En informant uttrycker sig chockad över hur få "svenskar" hon ser i Wetterlinsområdet:

"Vi ser ju nästan knappt någon svensk här på Wetterlinsgatan. [...] Det är jättemärkligt faktiskt, vi bor ju i Sverige, det ska inte vara såhär. Det ska vara blandat" -Nour

Den kommunanställda kvinnan som jag pratat med påpekar betydelsen av hur stadsmiljön påverkar människors rörelsemönster i staden. Hon återberättar en upplevelse, som hon har fått ta del av från en annan person, som utgör ett exempel på hur stadsplanering och människors rörelsemönster är meningsfulla för hur mycket människor som inte bor där kommer i kontakt med Wetterlinsområdet. I samband med ombyggnationer nära Wetterlinsgatan så stängdes vissa vägar tillfälligt av vilket härledde att människor som vanligtvis gick på de vägarna blev tvungna att istället ändra om sin gångväg över till Wetterlinsområdet. Hon återberättade personens upplevelse på följande vis:

"Hon hade sett en skillnad bara när det faktiskt fanns en fysisk barriär: nu kan du inte gena här och du måste gå på denna sidan och upplevde vilken skillnad det var för nu är det andra typer av människor som promenerar här där jag brukar promenera. Det blir ju bara ett så tydligt exempel nu är den här vägen avstängd och dom som inte normalt sett har anledning eller vilja att gå på den här vägen

tvingas [...] och då ser man liksom en annan uppblandning av människor i mitt område"

Urban (2018:49) skriver om flera av de grannskapsideal som utvecklats och diskuterats av bland annat stadsplanerare och sociologer genom tiderna. Det framträder som en svår uppgift att finna ett ideal som inte på något vis är exkluderande. Enligt Jane Jacobs (i Urban 2018: 49-51) är det viktigt att sociala nätverk inte ska avgränsas till det närmaste grannområdet och lägger vikt vid att bevara och förvalta offentliga mötesplatser i staden. Liknande kritik, som har riktats mot miljonprogrammen i Sverige, menar att bostadsområdena har skapat gränser mellan människor på både yttre och inre plan, genom olika socioekonomiska skillnader samt etniska skillnader. Kritiken innefattar att uppdelning och främlingskap ökar mellan grupper och att mötesrummet i städer är viktiga för social sammanhållning. (Urban 2018: 49-51). Även om Wetterlinsområdet är ett litet område i jämförelse med många förortsområden, som kritiken ofta riktas mot, kan faktorer som uppdelning och främlingskap relateras till informanternas upplevelser av området. Hjort (2017:88) menar att känslan av främmandskap människor emellan kan reduceras genom att stadsdelar möjliggör möten mellan människor som inte har naturlig anledning att mötas annars, hon menar på att denna interaktion är nödvändig för ett starkt civilsamhälle.

Något som även är värt att poängtera i detta sammanhang är att samtidigt som informanterna uttryckligen önskar att mötet mellan "nysvenskar" och "svenskar" var mer förekommande, så fastställer de flesta informanterna att de upplever gemenskapen av att bo nära sina landsmän från hemlandet som en trygghet. Det anses vara något av det bästa med att bo i det område som de bor i. Även om många önskar att dynamiken mellan "svenskarna" och "nysvenskarna" såg annorlunda ut så är det också tydligt att de inte vill förlora den dynamik som de har med varandra i Wetterlinsområdet.

"Det bästa är när jag är i Wetterlin det finns många vänner som jag känner, kanske som vi kände i Somalia eller släktingar kanske. Vi är många vänner som vi har samma tradition vi kan prata samma språk." -Adnan

Mergim som växte upp i Wetterlinsområdet på 90-talet delar uppfattningen om att man finner en trygghet och stöttning i varandra när man kommer från ett annat land och speciellt som flykting.

"Man lär sig mycket av varandra i den första tiden i Sverige och jag tror att alla dras till det för att det är en form av stöttning, det är en form av trygghet framförallt att man har någon som man kan prata språket med. Sitter man i skiten så kan man gå och prata på sitt eget språk. [...] Språket tror jag är en sån grej som drar folk till varandra sjukt mycket." -Mergim

En kritik mot planeringar om grannskap och sociala mötesplatser i städer, som Urban (2018:52) lyfter, är att dessa ofta görs av människor som inte bor i området och att människorna som bor där kan ha en annan upplevelse av det sociala rummet. Informanternas utsagor visar på att frågan om sociala nätverk och mötesplatser utifrån Wetterlinsområdet är komplex. Mergim talar bland annat om att Wetterlinsområdet kunde fungera som en mötesplats mellan olika invandrargrupper som delar erfarenheten av att känna utanförskap gentemot den svenska normen.

"Du går till skolan och ni är kanske tre invandrare i en klass som det var då när man kom, du kunde bli utfrysad jättefort och jättemycket och du var tvungen att skapa dig en roll, så är det när man kommer i början. Men det behövde du aldrig göra, du kunde vara dig själv i det här umgänget för det handlade bara om en sak: Vem vann sista matchen i fotbollen." -Mergim

Mötesplatser kan förstås som viktiga för mötet mellan olika grupper och delaktigheten i samhället i stort, samtidigt som mer sluten sammanhållning mellan landsmän som delar erfarenheter, traditioner och språk också är viktigt för känslan av trygghet.

Dotorpsskolan och Dotorps fotbollsanläggning utgör en skiljevägg, och samtidigt en potentiell mötesplats, mellan Wetterlins bostadsområde och Dotorps bostadsområde.

Skolan

"Vi hade fritidsgårdar det var det bästa, men bara en sådan grej det fanns inte en enda svensk ungdom på fritidsgården, men när vi började växa upp så började vi ta med våra, jag började på Fredriksberg² sa till mina kompisar häng med till fritidsgården, 'ne', jo häng med till fritidsgården vi spelar playstation, pingis, vi umgås. Integrationen fanns där." -Mergim

Mergim nämner att fritidsgården på Wetterlin var en potentiell mötesplats för ungdomar, men i sin skildring blir det tydligt att mötet inte skedde på Wetterlin naturligt. Mötet mellan "svenskarna" och invandrarna hade skett i skolan, det var det mötet som sedan härledde att ungdomarna som inte bodde på Wetterlin följde med ungdomarna som bodde där till fritidsgården för ytterligare möten. Det var alltså inte en naturlig rörelse för ungdomarna utanför Wetterlin att självmant röra sig mot Wetterlinsområdet och fritidsgården. Skolan är utifrån Mergims berättelse en viktig mötesplats för vidare utbyggnad av det sociala nätverket och mötet mellan ungdomar från olika grupper. Bourdieu (i Månsson, 2016:42) ansåg att skolvärlden inte är en neutral enhet utan återspeglar den sociala världens värderingar och erfarenheter utanför skolan. Skolan är en institution där unga människor genom vardagligt

² Fredriksbergsskolan är en skola i Falköping som generellt anses vara en skola av större andel elever med svenskfödda föräldrar än Dotorpsskolan anses vara.

tänkande får förståelse över världens strukturer. Det som anses vara kulturellt annorlunda och och främmande kan framstå som att vara kunskapsfattigt eller sakna värderingar för att platsa in i den "normala" skolstrukturen och i förlängningen samhället. På så vis etableras ofta ett "vi" och "dem" i skolvärlden (Månsson, 2016:42). Tillhörighet är en känsla av att känna sig delaktig i den sociala ordningen för den plats man befinner sig på. Känslan av tillhörighet till andra grupper än sin egen i skolan kan därmed vara betydelsefull för känslan av delaktighet i samhället utanför. En sådan tillhörighet menar Mergim att han kände av i och med att han gick på en skola med färre invandrare. Han ser det som något positivt utifrån att han integrerades på ett mer effektivt sätt i sin mening.

"Jag hamnade i ett läge att från att jag var 15,16 så umgicks jag bara med svenska kompisar bara på grund av att det var ju dom jag hade i min klass på fredriksberg. Hade jag hamnat på Dotorp så hade jag inte träffat de här grabbarna." -Mergim

I och med att Mergim genom skolan fick många "svenska" kompisar, men samtidigt umgicks med ungdomarna som bodde på Wetterlin och hängde på fritidsgården hade han möjlighet att vara del av brobyggandet mellan dessa två grupper. Mergim gick aldrig på Dotorpsskolan själv men hans syskon gjorde det och han menar att klasserna såg mycket annorlunda ut då än nu. Han säger att det var mycket större blandning på barn med invandrade föräldrar och svenskfödda föräldrar på den tiden än vad det är nu.

"Om man kollar i en skolkatalog då, då kanske det var tre, fyra invandrare i en klass. [...] Jag gillar det inte att alla invandrare går på Dotorp för dom kommer aldrig integreras. Somalierna kommer hållas med somalierna för spelas det en basketmatch så kommer det vara somalierna mot syrierna mot albanerna mor araberna tyvärr." -Mergim

Kvinnan som jobbar på kommunen bekräftar att flera föräldrar som bor i villakvarteren i Dotorpsområdet, eller andra områden nära Dotorp väljer att placera sina barn i andra skolor som ligger i andra delar av staden. Hon menar att det framkommer ett mönster på Dotorpsskolan av att ju lägre ner i klasserna du kollar desto färre barn har föräldrar utan invandrarbakgrund.

"Vi ser ju att många väljer bort Dotorpsskolan tyvärr i och med det fria skolvalet så väljer man att ens barn ska gå någon annanstans det hänger ju ihop med den här bilden av Dotorp och Wetterlin som ett mindre bra område det är också högst problematiskt att det skapas på något sätt första och andra liksom division av skolor" -Anställd på kommunen.

Hon menar att Dotorpsskolan är en bra skola, med bra lärare och hög kvalitet, och ser att möjliga anledningar till att föräldrar ändå väljer bort den i valet av skola till sina barn är på grund av den negativa bilden av Dotorpsområdet. Rädslan att ens eget barn inte ska få lika mycket uppmärksamhet i resurskrävande klasser är också en potentiell anledning. En ökad skillnad på skolor och försämrade likvärdighet menar Månsson (2016:47) i förlängningen kan leda till en ökad social och ekonomisk segregation.

Nour känner en oro över hur segregationen påverkat den skola som hennes barn går på och att hennes barn får alldeles för lite kontakt med barn som inte är utlandsfödda.

"Jag tycker det är lite för tråkigt med skolan och att det är väldigt mindre blandat. [...] Jag läste häromdan att det är 80% utländska barn som går på Dotorpsskolan och det är 20 % till exempel på Mösseberg [...]. Jag tycker det är lite tråkigt." -Nour

"Barn är ju blir kompisar med dem de umgås mest med, så det är ju normalt att de får kompisar där, men det är jag tycker det är lite tråkigt för de har inte, liksom de blandas inte med andra det blir redan från när de är små då blir vi och dem, jag tycker inte det är bra på något sätt. [...] Jag skulle vilja att barnen skulle liksom umgås lite mer med barn svenska barn [...] för att sudda bort den där rädslan för de andra." -Nour

Kamran Namdar (2016:231-235) talar om att skolan står inför utmaningar när det kommer till att få människor av olika bakgrunder och grupper att mötas, utifrån inställningar som "lika barn leka bäst." Som människor finner vi det mer bekvämligt att möta människor med liknande värderingar och världsåskådningar, i sådana möten finns en trygghet och behaglighet. Men Namdar menar också att i den globalisering som sker världen över är det inte hållbart för ett samhälle att inte anpassa sig till nya världsåskådningar och annorlunda

attityder. Han menar att skolan och barn är de aktörer som ska leda vägen för samhällets progressiva förändring. Urban (2018:111) anser att det rumsliga separerandet mellan människor i samhället också innebär möjlighet till lösningar som bygger på att skapa mötesplatser och möten mellan människor, men påtalar också att för att nå social närhet så krävs delaktighet av stadens människor och aktörer. Samhällelig integration är i behov av samarbete baserat på olikheter och att föränderligheten i strukturer accepteras.

SKRÄPET

De flesta av informanterna belyser i viss mån problemet om skräp och sophantering på Wetterlin. De lyfter fram ett missnöje över hur andra i området sköter sophantering och att det är vanligt förekommande att människor slänger skräp på gatan till exempel. De påpekar att de vill att det här beteendet ska förändras då det påverkar alla som bor där.

"Kanske de som bor i området skulle också förbättra sin sätt att hantera skräp och inte bara slänga liksom på gatan och slänger den på rätt ställe och hanterar den på bättre sätt, det skulle vara finare kanske" -Nour

Eftersom att det ser skräpig ut och att människor inte slänger sitt skräp på rätt sätt vid återvinningscentralerna upplever vissa i området att de måste hålla ordning på varandra för att inte etablera den fördomsfulla bild som många uppfattar finns om invandrare.

"När de kommer till platsen som man kan kasta till exempel skräpet, kanske det finns några som slänger utanför och springer, det är fel. [...] Om vi ser någon som gör så här vi brukar prata med dom." -Adnan

Även i en facebookgrupp för Falköpingsbor uppmärksammas att sophantering på Wetterlin inte sköts ordentligt. Ett Inlägg består av en bild tagen i ett soprum som slarvigt fyllts med papp och plast. Författaren till inlägget skriver ut adressen på Wetterlinsgatan som bilden är tagen på och förmedlar en besvikelse över att soprummet ser ut på det viset. Kommentarer till inlägget uttrycks genom upprördhet över att människor inte kan slänga skräp på rätt plats, att det knappast är överraskande med tanke på adressen, samt sympatier för vaktmästaren som ska behöva ta hand om skräpet. Någon påpekar att området ser förskräckligt ut och börjar likna ett slumområde. Wetterlin är ett klibbigt objekt och negativa symboler klibbas

konstant fast vid ordet. Bilden av det orediga soprummet blir ytterligare en symbol som klibbas fast vid ordet och därmed repeteras Wetterlins position i negativa kontexter. Repetitionen fortsätter att bygga på föreställningen om Wetterlin som ett område av kaos, vilket inte behöver spegla verkligheten för att ändå förstås som en sanning.

Ett annat liknande inlägg innehåller bilder på en avfallsstation i området där möbler och annat skräp, av fel sort för avfallsstationens syfte, ligger kvarlämnat utanför containrarna. Författaren till inlägget förfasas över att ser ut som det gör på stationen och skriver bland annat: "Hela drömmen om ett tryggt och säkert Sverige ligger i spillror så som dessa möbler" I formuleringen kan utläsas hur de olika klibbiga symbolerna påverkar varandra och associeras med varandra. Skräpet står inte som ett enskilt problem utan symbolen skräp förknippas med att själva tryggheten skulle vara under hot. Inlägget kan förstås genom oordningshypotesen som innebär att bilden av nedskräpning även bidrar till människors känsla av oro eller rädsla inför platsen (Sandstig, 2010: 90). En del kommentarer till inlägget vill ändå nyansera uppfattningen och menar att även om skräpet är ett problem så är det ändå en överdrift att tryggheten på någon sätt skulle vara sammankopplat.

Informanterna är medvetna om fördomarna och diskursen och är därför mån om att förändra den genom att "läxa upp" varandra.

"Om vi ser en person som till exempel slänger eller kastar skräp på fel plats vi säger: 'varför du skapar skam för oss?' människor säger invandrare gör så här, dom kommer till Sverige och gör så här, det är inte bra. Så vi pratar med den"
-Adnan

Känslan av att behöva läxa upp andra människor i vad som är rätt och fel enligt samhällets struktur kan kopplas till Foucaults (i Luxon, 2019:3-4) utveckling av panopticonkonceptet och hur disciplinering sker överallt. Den institutionella disciplineringen har överförts från maktcentrum ut i samhället bland alla människor. Folk innehar makt på olika sätt i samhället vilket ger människor möjlighet att se på sig själva ur ett värderingssystem. I sökandet efter en högre värdeplacering utför individer till exempel självdisciplinering genom handlingar som anses vara av högt moraliskt värde i samhället. Dessutom blir det möjligt att fördöma andras beteenden som inte lever upp till de moraliska handlingarna. Enligt Leila blir uppfattningen

om hur väl du som person hanterat sophanteringssystemet en förståelse för hur väletablerad i det svenska samhället du har blivit.

"Det är många olika länder till exempel och dom förstår sig inte riktigt på svenska samhället till exempel, dom slänger maten, inte sorterar maten och när man säger asså du måste asså lägga i sophanteringarna och dom säger 'Ne det spelar ingen roll' till exempel. Asså man blir arg faktiskt. [...] Asså en del förstår inte riktigt på samhället, dom tänker spelar ingen roll" -Leila

Att inte förstå eller sakna kunskap är en viktig aspekt av disciplineringskonceptet. Kunskapen om att individer måste bete sig på ett visst sätt för att leva upp till samhällets normer är en nyckel för att som individ lyckas tillskansa sig högre värde i samhället (Luxon 2019: 3-4). Informanternas beskrivningar över hur anpassningen till det nya samhället har haft en förändrande effekt på dem, kan också visa på identifikationens föränderlighet och hur den är starkt kopplad till kontext.

"Det finns många som bor 20 år, 30 år, 25 år och dom fattar inte än asså. Det är konstigt tycker jag. Jag bor här i Sverige nästan 6 år och jag känner att jag kommit in i samhället liksom, lärde svenskan och sen utbildade och sen jobba. Man måste kunna liksom och hänga med" -Leila

Deras kommentarer kan också förstås utifrån diskursen som Ahmed (2011) presenterar som "den lyckade integrationen." I den lyckade integrationen har invandraren lärt sig att "spela spelet". Den invandrare som inte har accepterat eller väljer att hålla kvar vid en olikhet mot resten av samhället anses förhindra sin egen lycka och därmed också migrationens lycka (Ahmed, 2011:191-194). Adnan pratar om att han som bor på gatan som har förstått samhällets "regler" känner ett behov av att säga till de som inte gör det och menar på att dessa personer skänker skam över alla de som bor där. Han känner ett behov av att skydda den kollektiva identiteten, där kollektivet blir lidande av individers beteende som får kollektivet att framstå som att de inte lyckats leva upp till kraven som ställs från samhället. Utifrån ett maktperspektiv krockar Adnans olika subjektspositioner i det här sammanhanget. Han tillskrivs dels subjektsposition av att vara Wetterlinsbo och invandrare som utifrån diskurserna och status innebär en underordnad position gentemot resten av staden. Däremot innehar han också en överordnad position av att vara en invandrare som anammat kunskap

och etablerat sig i svenska samhällssystem till skillnad från de Wetterlinsbor som struntar i sophanteringens riktlinjer. Adnans inställning är att förändra och tvätta bort de negativa associationerna till Wetterlinsområdet. På ett individuellt plan lyckas han att motstrida de negativa förväntningarna på människor som bor i Wetterlinsområdet, men eftersom att hans identitet också tillhör en kollektiv identitet så upplever han alltså besvikelse över att den kollektiva identiteten inte lyckas i samma grad utifrån att andra individer fortsätter att få Wetterlin att se skräpigt ut. Det blir en krock för Adnans subjektspositioner inom den kollektiva gruppidentiteten där hans subjektsposition som Wetterlinsbo hindrar hans position som etablerad "svensk" att få utrymme. Han förblir därmed bunden till den kollektiva identiteten och tvingas förhålla sig till de diskursiva förväntningar som finns om den. Skräpet blir därmed inte bara problematik som associeras med vissa individer utan hela den kollektiva gruppen av människor som bor på Wetterlin.

Skulpturen "Kalkarbetarna" av Jalmar Lindgren står placerad längs med Wetterlinsgatan.

"VAD HÄNDER MED VÅR STAD?"

I facebookgruppen för Falköpingsbor som jag tagit del av dyker ibland diskussioner om Wetterlin upp. Som jag visat exempel på i tidigare kapitel handlar inläggen ofta om att Wetterlin är otryggt eller att sophantering i området inte sköts ordentligt. Kommentarna till inläggen utvecklas ibland till diskussioner om vem som ska stå till svar för de problem människor upplever finns i området. Då riktas ilskan i huvudsak inte direkt mot människorna som bor där utan snarare mot politikerna som anses ha ansvaret. Med det sagt framträder ofta en motpart i diskussionerna som tar politikerna i försvar eller anser att människor "klagar" överdrivet mycket. Reaktionen mot att politikerna utmålas som de ansvariga är inte förvånande enligt Hjort som argumenterar för att politiska beslut och utfall i segregerade områden hör samman.

"Segregation är ett politiskt resultat, den berättar om frånvaron av politik och/eller avsaknad av tydliga mål. [...] Om den politiska praktiken misslyckas med att minimera segregationen då ligger det nära tillhands att också misslyckas med att bygga medborgargemenskap som Dominique Schnapper talar om som helt central för att samhället ska arbeta med den gemensamma politiken och framtiden" (Hjort, 2017: 86-87).

Urban (2016:314) menar också att skapandet av etnisk boendesegregation, hur platsen används och hur den upplevs, har med komplexa maktrelationer att göra. Politiska beslut angående bostäder eller integration kan till slut bli fråga om demokrati och maktrelationer mellan olika grupper (Urban, 2016:314). I facebookinläggen förs en sorts maktlöshet fram från författarna som med ton av ilska uttrycker sig om politikernas ansvar i olika kommentarstrådar. Många upplever att politikerna vänder blicken bort från Wetterlin, att de inte vill inse hur illa det är i området, någon uttrycker att politikerna måste vara blinda eller döva, medan vissa personer kräver att få ett svar på vad politikerna faktiskt har för plan för att styra upp området. Andra kommentarer menar att anledningen till att politikerna inte ser problemen är för att inga politiker bor i området, eller någonsin befinner sig i området, och därför förstår de inte hur människor som bor där faktiskt upplever det. Sammanfattningen av det som uttrycks är helt enkelt en känsla av att som medborgare vara förbisedd eller inte lyssnad på. Som om politikerna och de "vanliga" människorna lever i två olika verkligheter där politikerna som innehar maktposition inte lyssnar på de maktlösa.

Det tappade förtroendet och besvikelsen över politikerna som människorna känner kan delvis kopplas till Ahmeds (2011:175-176) teorier om lycka och besvikelse. Wetterlinsområdet är objektet som människor, antingen anser förr ha associerats med lycka, eller så lever människor med en förhoppning om att området ska kunna associeras med lycka i framtiden. När människan upplever området på ett negativt sätt och blir besviken över att området inte lever upp till lyckan som hen har associerat området med så kan det resultera i ilska mot de som lyfter fram objektet som något gott (Ahmed, 2011:182). Detta kan förklara utsagor om att "politikerna inte ser det vi ser."

Känslorna kan väga tungt i yttrandena på facebook och politikerna, som många håller ansvariga för befolkningens trevnad och sammanhållning, blir tydliga mål att rikta sin ilska mot. Gwen Bouvier (2016:3) är professor i Mediekunskap och menar att socio-politiska diskussioner som sker på sociala medier sällan fylls med detaljerad information angående ämnet, hon pratar om att sådana diskussioner istället blir forum där människor kan föra talan angående ett ämne utifrån ett egenintresse och skapa grupperingar. Jag upplever att facebookgruppens inlägg och kommentarer ibland övergår till ett forum där människor får ventilera kring Wetterlin med starka känslouttryck, ibland utan någon mening att lyfta fram faktiska händelser eller faktabaserad information. På så vis kan det också uttolkas att grupperingar sker i kommentarstrådarna av människor som upplever situationen på liknande sätt. Uttrycken bör inte nödvändigtvis avfärdas av anledning att de är baserade på just känslor. Att känslorna finns där och delas av många människor säger snarare någonting om människors upplevelser. Jag menar att utifrån diskursargumentet att genom studier av befintliga diskurser kunna förklara eller tolka den verklighet vi lever i, kan vi istället fundera över anledningen till att känslorna finns där. Hur människor artikulerar sina känslor kring Wetterlin kan utgöra en beståndsdel av att förstå diskurserna kring området.

Att författarna till inläggen och kommentarerna inte känner tillit till politikerna eller andra människor i samhället kan vara en viktig aspekt av hur de upplever en otrygghet kring området. Tillit är en viktig faktor för att vi ska känna oss trygga enligt Sandstig (2010:53) som menar att i takt med att komplexiteten i samvaron ökar så ökar även känslan av att förlora kontroll över situationen där tillit är viktigt för att känna kontroll. "Det personliga behovet av tillit uppstår genom att vi saknar tillräcklig information om vår omvärld och därför inte kan kontrollera den" (Sandstig, 2010:53). Om vi känner tillit känns även riskfyllda situationer lättare att hantera (Sandstig, 2010: 53). Avsaknad av tillit till de som anses ansvara

för stadens välmående kan därmed förstås som en känsla av förlorad kontroll över vad som händer i staden. Vissa frågar sig vart staden är på väg, vilket vittnar om en slags uppgiven känsla över att politikerna och invånarna har förlorat kontrollen över stadens progressiva riktning, och att det saknas en plan på hur staden ska lösa upp de problem som upplevs eskalera. Känslan av att någonting gått förlorat i Falköping kan förstås genom Ahmeds teori om lyckokrisen. Ahmed (2011:175) talar om att människor upplever sig allt mer olyckliga och att sökandet efter lycka upplevs handla om att återgå till ett avsaknat samhällsideal. Den upplevda känslan av att ha förlorat grepp om staden innebär också en vilja att det som gått förlorat måste sökas upp igen. I sökandet efter förflutna ideala levnadssystem antas att idealen var något som misslyckades att leva upp till istället för att se på idealen i sig som misslyckade. Att människor söker efter lyckan är inte svårt att förstå, men lyckan är svår att definiera och därför svår att greppa eller veta på vilket sätt den ska upplevas när den uppenbarar sig.

Grönområde mellan Wetterlinsområdet och Tåstorp.

3. SAMMANFATTANDE DISKUSSION

I min analys framträder att både diskursen om skräp och trygghet visar på Wetterlins klibbighet och hur uppbyggnaden av diskursen kring Wetterlin kan förstås genom sättet som människor artikulerar sig angående skräp och trygghet. Till exempel visar inläggen på facebook hur tryggheten och sophanteringens på Wetterlin repeteras i negativ bemärkelse och blir klibbiga symboler som klibbas fast vid Wetterlin. Repetitionen vittnar om den historia av klibbighet som Wetterlin samlat på sig som människor som tar del av diskursen blivit införstådda i. Inläggen och kommentarerna på facebook handlar oftast om att Wetterlin är ett otryggt område, ett område som förfaller med tiden och inte liknar den plats som det var förr samt att politiker bortser från problemen i området och ignorerar människorna som bor där. Dessa kommentarer möts av människor med andra åsikter som anser att människor överdriver eller klagar i onödan.

Repetitionerna och diskussionerna som fortgår håller människor införstådda i det diskursiva systemet. Enligt både diskursteorins modell samt Ahmeds lära om klibbighet blir det genom repetitionerna också svårare för Wetterlins yta att förändras. Så länge repetitionen av ordet fortgår i samma anda så är platsen Wetterlin därmed fortsatt klibbigt och laddat med negativa associationer som även påverkar de människor som bor i området.

Det förefaller en komplexitet i diskursen om trygghet på Wetterlin som jag upplever är av värde att ta i beaktning och betraktas från flera olika perspektiv. Informanterna måste anpassa sig till diskursen och svara mot den utifrån den subjektsposition de tillskrivs i diskursen. Anledningen till att de flesta informanter känner sig trygga kan bero på inre aspekter så som individuella erfarenheter, perspektiv, åsikter, eller yttre aspekter så som sociala umgängen eller den stora mängd upplevda erfarenheter av trygghet i området. Oavsett anledning så talar informanterna generellt om området som ett tryggt område. Gentemot diskursen vill de neutralisera den förutbestämda bilden av området vilket kan tolkas som ett försvar av den egna identiteten och delvis en metod för att förändra den yttre uppfattningen om området.

Det negativa med neutraliserandet blir då att nyanserna i diskussionerna riskerar att suddas ut. Diskursens struktur avgör vad som kan sägas och göras inom diskursen (Gunnarsson-Payne, 2017:252). Diskursen om trygghet har i sig bildat en problematik i själva samtalsarenan om området. För samtidigt som de flesta informanterna känner sig trygga så har de ändå vissa

upplevelser av otrygghet. Att människor överlag inte skulle tala om de otrygga aspekterna eller försöka avdramatisera dem, utifrån rädsla att repetera ordet Wetterlin i negativa sammanhang, kan vara att göra området och människorna som bor där en otjänst. Däri ligger komplexiteten i diskursen om trygghet. Hur ska det positiva med området bevaras och belysas när en ständig kamp mot den negativa diskursen ligger tungt över hela området?

Sammanfattningsvis påverkar diskurserna människor på så vis att de tvingas förhålla sig till diskurserna utifrån sina subjektpositioner som de tillskrivits inom diskursen. Eftersom diskursen innebär förväntningar från samhället beroende på vilken position individen innehar i diskursen kan viljan att förändra bilden av området förstås som ett försvar av den egna identiteten. Vissa informanter känner även av ett ansvar att förändra bilden av området oavsett om de håller med om uppfattningarna eller inte. Det görs antingen genom att i diskussion med andra lyfta fram det som är bra med området, att neutralisera området eller att aktivt försöka påverka människor som missköter sig att förändra sitt beteende.

Diskussionerna om Wetterlin på facebook eller i intervjuer med mina informanter visar på att uppfattningen om området skiljer sig väsentligt mellan olika människor. Jag har i denna uppsats velat diskutera varför uppfattningarna skiljer sig dels mellan informanterna och dels mellan författarna till inläggen och kommentarerna på facebook. På facebook blir det tydligt att det finns en skillnad mellan människors uppfattningar av området, där många människor upplever området som otryggt medan andra påstår att förståelsen av området som otryggt är överdrivet. Likväl skiljer sig en av mina informanters upplevelse av trygghet från de andras.

Människors upplevelser som inte baseras på rena fakta eller är starkt känsloladdade bör nödvändigtvis inte ignoreras på grund av detta faktum, men kan heller inte tillåtas vara den bärande förståelsen för en situation så pass komplex att meningar om den skiljer sig brett. Jag har därför genomgående i denna uppsats velat nyansera förståelsen för varför människors upplevelser skiljer sig. Det kan bero på yttre och inre aspekter som påverkar oss människor olika beroende på vem vi är som individ, vad vi har för erfarenheter och kunskaper. Aspekter som medias påverkan, sociala kontaktnät eller erfarenheter från hemlandet kan ha stor påverkan på hur individen upplever platsen. Fortsatt anser jag det ändå komplicerat att lägga fram en helgjuten förklaring till varför meningarna delar sig.

Enligt informanterna märks segregation av på vilka människor som i huvudsak rör sig i området och avsaknaden av barn med svenskfödda föräldrar i skolan. Informanterna talar om en oro över ett "vi" och "dem" mellan grupper. Att grupper möts mindre och mindre i skolan, visar att olikheterna dem emellan för människor längre bort från varandra.

Att Wetterlin på vissa sätt är ett område som skiljer sig från resten av staden kan ha både positiva och negativa konsekvenser. En plats där du har möjlighet att bryta från normen kan vara positivt för individen som vill leva ut sin annorlundahet genom andra kulturella uttryck (Ristilammi, 1994:117). Olikheterna mellan människor kan också skapa klyftor som istället gör att människor av olika bakgrund och klasser sällan möts. Ett sådant samhälle förmedlar en förståelse av att det är okej med stora skillnader mellan människor och i förlängning att vissa grupper är mer inkluderade i samhällets demokratiska funktioner än andra (Hjort, 2017:86). Om varken skolan eller området som människor bor på visar en blandning av olika grupper finns en risk att uppfattningen, om att olika grupper ska vara separerade, blir påtaglig redan från ung ålder. Som Namdar (2016:231-235) och Urban (2018:111) är inne på är det därför en nödvändighet för hela samhället att anpassa sig till en värld där olikheter mellan människor är en positiv kraft och del av progressiva processer.

Meningen med denna uppsats har delvis varit att belysa den komplexitet som vilar i frågor angående områden som Wetterlin. Att ge en inblick i människors upplevelser och förhållningssätt är en metod för att visa på hur diskurserna är en del av människors vardag på ett sätt som är lätt att förbise när området talas om i vardagliga samtal. Problemen som upplevs utifrån diskurserna och från egna upplevelser är i stor mån verkliga, men verkliga för människor på olika sätt, beroende på vem personen är, vilka erfarenheter personen har och hur mycket tid personen spenderar i området. Det bör enligt min mening inte vara avskräckande att diskutera Wetterlin utifrån problematik som området möter på grund av rädslan att spä på den negativa förståelsen. Att diskutera Wetterlin på olika sätt anser jag vara ett ännu viktigare förhållningssätt för att på riktigt omformulera de negativa associationer som under lång tid klibbat sig fast och påverkar de människor som bor i Wetterlinsområdet.

KÄLLOR OCH LITTERATUR

TRYCKTA KÄLLOR

Ahmed, Sara. (2011). *Vithetens Hegemoni*. Hägersten: Tankekraft förlag.

Ahmed, Sara. (2014). *The Cultural Politics of Emotion*. (2nd rev. ed.) Edinburgh: University Press.

Berg, Martin. (2015). *Netnografi: Att forska om och med internet*. Lund: Studentlitteratur.

Bouvier, Gwen. (2016). *Discourse and Social Media*. London and New York: Routledge.

Foucault, Michel. (1971/1993). *Diskursens ordning*. (M. Rosengren, Övers.) Stockholm: Brutus Östlings bokförlag.

Fägerborg, Eva. (2011). Intervjuer. I L. Kaijser & M. Öhlander (Red.), *Etnologiskt fältarbete*. (2.uppl.). (ss. 85-112). Lund: Studentlitteratur.

Gunnarsson-Payne, Jenny. (2017). Från politisk diskursteori till etnologiska diskursanalyser. I J. Gunnarsson-Payne & M. Öhlander (Red.), *Tillämpad Kulturteori*. (ss. 251-272). Lund: Studentlitteratur.

Hjort, Madeleine. (2017). *Den demokratiska staden: Köpstad, segregation, konstarter och humaniora. Att utveckla offentliga rummet. Förnuftiga samtal*. Stockholm: Carlsson.

Luxon, Nancy. (2019). Michel Foucault, Discipline and Punish. In J. T. Levy (Ed.), *The Oxford Handbook of Classics in Contemporary Political Theory*. Published online September 2019. DOI: 10.1093/oxfordhb/9780198717133.013.27
<https://www-oxfordhandbooks-com.ezproxy.ub.gu.se/view/10.1093/oxfordhb/9780198717133.001.0001/oxfordhb-9780198717133-e-27?print=pdf>

Molina, Irene. (1997). *Stadens rasifiering : Etnisk boendesegregation i folkhemmet*. Uppsala Universitet.

Månsson, Niclas. (2016). Kommunala strävanden för nyanlända elevers vägar in i skolan. I P. Lahdenperä & E. Sundgren (Red.), *Skolans möte med nyanlända*. (ss. 29-48). Stockholm: Liber.

Namdar, Kamran. (2016). Nyanlända elever: Nya problem eller nya möjligheter? I P. Lahdenperä & E. Sundgren (Red.), *Skolans möte med nyanlända*. (ss. 226-242). Stockholm: Liber.

Palmgren, Ann-Charlotte. (2011). Autoetnografi - Att läsa andras kroppar. I K. Gunnemark (Red.), *Etnografiska hållplatser: Om metodprocesser och reflexivitet*. (ss. 173-193). Lund: Studentlitteratur.

Pripp, Oscar. (2011). Reflektion och etik. I L. Kaijser & M. Öhlander (Red.), *Etnologiskt fältarbete*. (2.uppl.). (ss. 65-84). Lund: Studentlitteratur.

Ristilammi, Per-Markku. (1994). *Rosengård och den svarta poesin: En studie av modern annorlundahet*. Stockholm: Brutus Östlings Bokförlag.

Saltzman, Katarina. (2009). *Mellanrummens möjligheter: Studier av föränderliga landskap*. Göteborg, Stockholm: Makadam.

Sandahl, Ronnie. (2011, 10 mars). Det främmande som blev bekant. *Aftonbladet*. Hämtad 07-01-21. Tillgänglig: <https://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/a/QI5bAW/det-frammande-som-blev-bekant>

Sandstig, Gabriella. (2010). *Otrygghetens landskap: En kartläggning av otryggheten i stadsrummet och en analys av bakomliggande orsaker, med fokus på mediernas roll*. [Doktorsavhandling, Göteborgs Universitet]. Göteborgs Universitet.

Thörn, Catharina & Holgersson, Helena. (2014). *Gentrifiering*. Lund: Studentlitteratur.

Thörn, Catharina & Holgersson, Helena. (2015). *Den urbana fronten*. Stockholm: Arkitektur.

Urban, Susanne. (2018). *Integration och grannskap: Hur kan staden hålla samman?* Lund: Studentlitteratur.

Urban, Susanne. (2016). Etnisk boendesegregation. I M. Darvishpour & C. Westin (Red.), *Migration och etnicitet: Perspektiv på ett mångkulturellt Sverige*. (2.uppl.). (ss. 303-318). Lund: Studentlitteratur.

Vetenskapsrådet. (2018). *Svensk forskning om segregation - en kartläggning*. Stockholm: Vetenskapsrådet. Tillgänglig:

https://www.vr.se/download/18.4dd26b09169cbe0ddd629/1555326345256/Svensk-forskning-om-segregation_VR_2018.pdf

Wilson, James & Kelling, George (1982, mars) Broken Windows: The police and neighborhood safety. *The Atlantic Monthly*. Hämtad 09-01-21. Tillgänglig:

<https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1982/03/broken-windows/304465/>

Wiklund, Lisa. (2011). Lost in Translation - Om fältarbete på främmande språk. I K. Gunnemark (Red.), *Etnografiska hållplatser: Om metodprocesser och reflexivitet*. (ss. 59-77). Lund: Studentlitteratur.

BILAGOR

BILAGA 1 - INFORMANTFÖRTECKNING

Pseudonym: Mergim

Ålder: 35 år

Från: Kosovo

Bott i Sverige: 30 år

Bodde på Wetterlinsgatan: 1997-2004

Sysselsättning: Arbetar

Familj: Fru

Pseudonym: Nour

Från: Somalia

Bott i Sverige: 11 år

Bott i Falköping: 4,5 år

Sysselsättning: Arbetar och studerar

Familj: Make och barn

Pseudonym: Adnan

Ålder: 40 år

Från: Somalia

Bott i Sverige: ca 3 år

Bott i Falköping: 1,5 år

Sysselsättning: Arbetar

Familj: Fru och barn

Pseudonym: Sabrin

Ålder: 26 år

Från: Eritrea

Bott i Sverige: ca 5 år

Bott i Falköping: 2 år

Sysselsättning: Arbetar och studerar

Familj: Barn

Pseudonym: Leila

Ålder: 32 år

Från: Somalia

Bott i Sverige: ca 6 år

Bott i Falköping: 1 år

Sysselsättning: Arbetar

Familj: Man och barn

BILAGA 2 - INTERVJUGUIDE

Bakgrund

Hur kom det sig att du flyttade till Wetterlinsgatan?

Hade du hört talas någonting om Wetterlinsgatan innan du flyttade dit?

- bra eller dåligt?

Vad var din uppfattning av staden Falköping när du flyttade dit?

- Har den uppfattningen förändrats?

Den yttre bilden av Wetterlinsgatan

Hur upplever du att människor som inte bor i området uppfattar Wetterlinsgatan?

- Vad upplever du att folk säger eller har för åsikter om gatan?

Upplever du att det finns en positiv bild av Wetterlinsgatan?

Håller du med om att Wetterlinsgatan har ett dåligt rykte utifrån, av människor som inte bor på gatan?

- På vilket sätt upplever du det?
- Hör du det från människor? pratar du om det med någon?

Den inre bilden av Wetterlinsgatan

Vad tycker du om den negativa bilden? Stämmer den överens med din uppfattning av att bo på Wetterlin?

Delas den negativa bilden även av dig/er som bor på gatan?

- Har det ett dåligt rykte även av er som bor på gatan?

Vad tycker du om att bo där?

Skulle du vilja bo någon annanstans i Falköping eller utanför?

- Varför/varför inte?

Vad är det bästa med att bo på i det område som du bor i?

Vad är det sämsta med att bo i det område som du bor i?

Känner du många andra som bor på Wetterlinsgatan?

Känner du av att det finns en gemenskap mellan er som bor på Wetterlingsgatan?

- Känner du liknande för andra delar av staden?

Tillbringar du mycket tid i det här området?

- Eller är du hellre någon annanstans på din fritid?

Tycker du att det område som du bor i erbjuder dig det du vill ha av ditt område eller måste du förflytta dig till andra delar av staden för att förgylla din fritid?

Den förändrade bilden över tid

Ser du annorlunda på Wetterlingsgatan nu från när du först flyttade dit?

- Vad tror du har förändrats?

Vad tror du skulle krävas för att människor som inte bor i området ska se annorlunda på Wetterlingsområdet?

Hur bilden påverkar den som bor på Wetterlin?

Som medborgare i Falköpings stad hur påverkas du av att Wetterlingsgatan har ett speciellt rykte? Märker du av det överhuvudtaget?

Känner du att du inte vill att folk ska veta vart du bor?

- Finns det vissa sammanhang då du inte vill nämna att du bor på Wetterlin?
- Finns det stunder då du ser det som en fördel att bo på Wetterlin?

Kan du känna en stolthet över att bo på i det område du bor i?

Wetterlingsgatans utseende

Hur tycker du att gatan ser ut?

Tycker du att det är ett fint/fult område? Varför? Vad är fint/fult?

- Har den förändrats rent visuellt?

Hade du velat att Wetterlingsgatan sett annorlunda ut?

Skiljer sig Wetterlingsgatan mot andra gator i Falköping rent utseendemässigt tycker du?

Saknas det något i området för att ni som bor där ska trivas? eller trivas ännu mer?

Falköping

Vad tycker du om att bo i Falköping som stad?

Vilka ställen i Falköping upplever du som dom bästa att bo på och de sämsta att bo på?

Har du upplevt det som svårt att bli en del av Falköping sedan du flyttade dit?

- Varför/Varför inte?